

UNIVERZITA KARLOVA
FAKULTA HUMANITNÍCH STUDIÍ

Bakalářská práce

Jez, dokud můžeš!

Utváření těl, jídla a zdraví v komunitě feederismu

Anna Holubová

Vedoucí práce: PhDr. Jaroslav Klepal, Ph.D.

Praha 2024

Abstrakt

Bakalářská práce se zaměří na fenomén feederismu, tedy online komunitu, která hledá uspokojení v přibírání, jídle a velikosti těl. Cílem práce bude popis a analýza této komunity z hlediska feederů – osob, které podporují přibírání u druhých. Jako výzkumný problém je zvolena problematika vnímání a praktikování těl, stravování a zdraví a jejich vztah s majoritním pohledem na ideál těla a medicínským diskurzem o zdraví. Tyto vztahy budou zobrazeny na několika příbězích feederů a jejich následná analýza bude akcentovat rozdílnosti (individualitu a flexibilitu), ale zároveň se bude snažit poukázat na spojující faktory. Práce bude založená na terénním výzkumu, a to především na zúčastněném pozorování v online prostředí (weby komunity) a na polostrukturovaných rozhovorech s osobami, které jsou součástí komunity. Teoreticky bude práce vycházet z prací v rámci medicínské antropologie, které tematizují problematiku lidské tělesnosti a (de)medikalizaci.

Klíčová slova: feederismus, embodiment, jídlo, zdraví, medikalizace, medicínská antropologie

Prohlašuji, že jsem práci vypracovala samostatně. Všechny použité prameny a literatury byly řádně citovány. Práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 28.06.2024

.....

podpis

Poděkování

Chtěla zde poděkovat vedoucímu této práce PhDr. Jaroslavu Klepalovi, Ph.D za jeho cenné vedení, odborné rady a trpělivost během psaní této bakalářské práce. Dále děkuji mé nejlepší kamarádce za cenné rady a pomoc při zpracování této práce. Také děkuji mé rodině a blízkým za jejich neustálou podporu a pochopení během mého studia.

Obsah

Úvod.....	1
Teoretické zakotvení	2
Techniky těla	2
Disciplinace.....	3
Embodiment.....	3
Medikalizace	3
Medicínská antropologie.....	4
Zdraví.....	5
Zdravé tělo	6
Nezdravé tělo	7
Výzkumné otázky	8
Metodologie	9
Výzkumná strategie.....	9
Techniky konstrukce dat	10
Vzorek a prostředí výzkumu	12
Analýza	14
Etické otázky výzkumu.....	14
Reflexe výzkumu	16
Feederismus v majoritních médiích	18
Co je to feederismus?.....	21
Fetiš, koníček, kink, zábava?	21
Feederismus jako komunita	22
Komunitní weby.....	23
Identifikace.....	24
Hierarchizace rolí.....	26

Fat admirer a BBW	27
Encourager	28
Feeder.....	28
Feeder a jeho feedee.....	29
Feeder s feedee.....	30
Praktiky a preference	32
Každodennost feederů.....	34
představení feederů	35
Seznámení s feederismem.....	40
Preference a fantazie	41
Limits a realita	44
Feederismus a zdraví.....	46
Vlastní zkušenost	48
Závěr	49
Bibliografie	51

Úvod

Feederismus. Fenomén, o kterém mnoho lidí neví, že existuje. Přesto je častým a široce rozšířeným jevem, který ve specifických podobách najdeme všude na světě, zejména potom na internetu. Feederismus jsou ty obrovské ženy (a nejen ony), které „jenom“ leží, jedí a nesmírně si to užívají. Jsou to lidé, kteří jsou imobilní nebo směřují k imobilitě, a často se o nich dozvídáme z bulváru a populárních médií, jako je TLC, Trully nebo Extra.cz. Populární média ráda ukazují prvky feederismu jako něco toxického, nezdravého, někdy až násilného a škodlivého pro všechny zúčastněné. Ukazují ho v jeho extrému, stejně jako mnoho dalších sexuálních praktik a komunit.

Patologizace feederismu je často založena na studiích, především z lékařského prostředí, které zdůrazňují negativní zdravotní efekty, jako jsou obezita a s ní spojené zdravotní komplikace. Tyto studie často prezentují feederismus jako homogenní jev, který je inherentně škodlivý. Nicméně, tento pohled přehlíží komplexitu a heterogenitu této komunity. Feederismus zahrnuje široké spektrum praktik a zkušeností, které se liší v závislosti na individuálních preferencích a kontextech. Tímto způsobem je feederismus mnohem více heterogenní, než jak je běžně prezentován v médiích a akademických studiích.

V práci komunitu popíšu jak z etické, ale hlavně emické perspektivy. Vysvětlím, co Feederismus je, jaké jsou jeho praktiky, popíšu role členů v rámci komunity, a nakonec se pokusím zodpovědět otázky týkající se vnímání a praktikování těl, stravování a zdraví z pohledu feederů, tedy lidí, kteří podporují přibírání druhých. Zajímá mě především to, jak se feedeři ke zmiňovaným problematikám vztahují, jak, v čem a jestli se jejich pohled na problematiku rozchází s majoritním pohledem na ideál těla a medicínským diskurzem o zdraví.

Práce je rozdělena na dvě části. První se pokusí popsat majoritní a medicínský diskurz, následně její zdravotní či nezdravost a s ní spojené stereotypy či stigma. Tento pohled zprostředkují hlavně média a literatura. Druhá část se zaměří na samotné členy komunity – feedery. Na jejich příbězích se pokusí ukázat rozmanitost a nejednoznačnost komunity, stejně tak rozmanitost samotných feederů a jejich názorů na tloušťku a věci s ní spojené. Jedním z cílů práce bude ukázat, že i tato komunita, ačkoliv tak často zobrazovaná, není homogenní, statickou komunitou, kde má vše jasný význam, a smysl.

Teoretické zakotvení

S feederismem budu pracovat jako s *komunitou*. Je to komunita, jejímž středobodem je sexualizace přibírání, konzumace jídla a velikost těl. Giovanelli a M. Peluso definují feederismus jako praxi "*zahrnující erotizaci tělesného tuku a akt krmení spolu s disciplinovaným přibýváním na váze za účelem sexuálního uspokojení účastníka*" (Giovanelli, 2006). V mé práci se zaměřím především na roli Feederů, tedy lidí, kteří přibírání podporují.

Pro teoretické zakotvení jsem využila obecnou studii o tloušťce – Fat: the anthropology of an obsession (Kulick, 2005), ze které čerpám informace nejen o majoritním pohledu na ideál, zdraví, praktikování a vnímání těl a tloušťky. Další sekundární literaturou je interdisciplinární, společenskovední publikace Feederism: Eating, Weight Gain, and Sexual Pleasure (Charles, 2015). Kniha nabízí komplexní pohled a diskuze na problematiku feederismu. Obecně se tyto publikace dají zařadit do fat studies a poskytují potřebnou optiku ke komplexnějšímu nahlédnutí tématu. Fat studies je interdisciplinární akademický obor, který kriticky zkoumá společenské, kulturní a politické aspekty stigmatizace a diskriminace na základě tělesné hmotnosti, s cílem dekonstruovat negativní stereotypy a podporovat tělesnou rozmanitost (Kulick, 2005).

Hlavními teoretickými pilíři práce jsou teorie embodimentu a medikalizace a technik těla (Csordas, 1994; Conrad, 2007; Mauss, 1950). Tyto teorie mi dají potřebné klapky pro sledování terénu, jelikož mým hlavním cílem je zjistit, jak zmíněné jevy vnímají feederi.

Akademické práce na téma feederismu často pracují s psychologickými a sociologickými koncepty. Limitací mé práce tedy je, že zatím neexistuje dostatek sociokulturně antropologických studií. Co zatím výzkumy nepřinesly je pohled mé práce. Tím myslím spojení tloušťky, tělesnosti a zdraví s majoritním a medicínským pohledem v kontextu feederismu, který všechna tato témata specificky zahrnuje a neodmyslitelně se ho týkají.

Techniky těla

Termín *tělesné techniky*, zavedl francouzský sociolog a antropolog Marcel Mauss. Ve své eseji *Techniques of the Body* (Mauss, 1950) popisuje způsoby, jakými lidé využívají své tělo k plnění každodenních úkolů. Mauss tento termín využil k ustavení těla jako nástroje, který se člověk učí nápodobou používat. Tělo a jeho pohyb není "přirozený" nebo

univerzální – nýbrž sociálně a kulturně determinovaný. Lidé si na základě socializace osvojují určité způsoby a mechanismy, jakým tělo používají – ať už jde o chůzi, sezení, spánek, nebo třeba plavání či boj. Všechny tyto soubory “tělesných pohybů” vypovídají o kulturním a sociálním prostředí, ve kterém se člověk nachází.

Disciplinace

Ve své knize *Dohlížet a trestat* (Foucault, 2000) ustavuje Michel Foucault *disciplinaci* jako klíčovou součást moderní společnosti. Podle Foucaulta je disciplinace procesem, v jehož rámci jsou lidé vystaveni určitým formám dohledu, kontroly, regulace a strukturovanosti, pomocí kterých jsou přetvářeni do jedinců poslušných a užitečných. Pravá moc tedy podle Foucaulta není ta represivní. Její efektivita spočívá v její internalizaci – subjekty si ji zvnitřňují a stávají se těmi, kdo nad sebou drží dohled. Tento proces zahrnuje různé strategie a zařízení, které využívají mnohdy nenápadné, ale všudypřítomné prostředky k internalizaci disciplíny a vynucování přijatelného chování. V jedinci je poslušnost od útlého věku vštěpována pomocí toho, jak je uspořádán čas (rozvrhy), prostor (např. architektura panoptika) a činnosti (např. výuka a práce).

Embodiment

Thomas J. Csordas ve své práci *Embodiment and Experience: The Existential Ground of Culture and Self* (Csordas, 1994) zavádí koncept *embodiment* jako centrální prvek k porozumění vztahu mezi lidským bytím, tj. individuální identitou, a kulturním prostředím, které obývá. Podle Csordase není tělo pouze pasivním nosičem vědomí nebo biologickým objektem, ale aktivním činitelem, který spoluutváří lidské vnímání světa a interakci s ním – tímto tedy překračuje klasický dualismus, který odděluje mysl od těla. Csordasův koncept *embodimentu* zároveň umožňuje zkoumat, jak jsou kulturní významy a sociální struktury ztělesněny a zakotveny v každodenních praktikách. Ukazuje, jak jsou zdánlivě abstraktní kulturní hodnoty a normy “hmatatelně vtělovány”, tj. konkrétně prožívány prostřednictvím tělesných prožitků.

Medikalizace

Peter Conrad ve své zásadní práci *The Medicalization of Society: On the Transformation of Human Conditions into Treatable Disorders* (Conrad, 2007) analyzuje fenomén *medikalizace*. Tímto termínem označuje proces, při kterém jsou různé aspekty lidského života a chování patologizovány a přetvářeny v lékařské problémy, jež vyžadují

diagnostiku a léčbu. Důsledkem je, že se lékařská autorita a intervence rozšiřuje i do oblastí, o nichž se dříve soudilo, že nepatří do kompetence medicíny, a stává se převládajícím rámcem pro interpretování a regulování řady lidských nemocí a zkušeností. Tato změna má významné a dalekosáhlé sociální a kulturní důsledky. Jednak tím mění sociální struktury a nově definuje normy a hodnoty, jednak tím ovlivňuje i samotnou osobní identitu a sebezpožívání jedinců. Conrad zde také analyzuje aktéry, kteří v procesu medikalizace zastávají dominantní postavení – jako jsou média, lékařská komunita a farmaceutický průmysl. Tvrdí, že medikalizace nejen odráží mocenskou dynamiku v současné společnosti, ale také dává vzniknout novým druhům technologické a lékařské závislosti.

Medicínská antropologie

Medicínská antropologie je interdisciplinární podobor sociokulturní antropologie, který se zaměřuje na zkoumání interakcí mezi kulturou a zdravím. Medicínská antropologie zdůrazňuje komplexní vztahy mezi biologickými, sociálními, kulturními a enviromentálními faktory, které ovlivňují jak jednotlivci a komunity smýšlejí o zdraví a nemoci – v nejširším slova smyslu. Vznik této disciplíny můžeme datovat do poloviny 20. století, kdy se začala vyvíjet jako reakce na nedostačující vysvětlení zdravotní jevů, které podával převládající biomedicínský diskurz.

Teoreticko-epistemologická východiska tohoto oboru čerpají z různých přístupů. Význačná je zejména biokulturní perspektiva, která předkládá neoddělitelnost biologických a sociokulturních komponent zdravotního stavu jedince. Touto optikou lze otázky zdraví analyzovat nejen jako nějaký “přírodní proces”, ale jako souhru genetických predispozic, životního prostředí, sociálních vazeb a kulturních praktik. Nezbytnou součástí teorií, ze kterých se v rámci medicínské antropologie vychází, jsou také teorie kritické. Ty poukazují na to, jakým způsobem se mocenské struktury a sociální nerovnosti propisují do možností jedince zdraví dosáhnout. Zaměřují se na odhalování “pravidel hry”, které ovlivňují distribuci zdravotních zdrojů. Svým důrazem na propojení zdraví s ekonomickými a politickými silami identifikují strukturální příčiny zdravotních krizí tam, kde jsou mnohdy prezentovány jako výsledky individuálního selhání. Posledními přístupy, které zmíním jsou fenomenologické. V jejich rámci je pozornost přesunuta do roviny subjektivních zkušeností a prožitků jednotlivců, kde se vyjevuje to, jak zdravotní stavy sami interpretují. V jeho jádru stojí analýza toho, jak jsou normy a praxe týkající se zdraví habitualizovány, praktikovány a následně zakoušeny v kontextu každodenního prožívání vlastního zdraví/nemoci.

Mobilizováním těchto přístupů medicínská antropologie usiluje o prezentování holistického a komplexního rámce, v němž je možno porozumět sociální determinovanosti jevů, které byly dříve (a do jisté míry dodnes) vnímány výhradně jako procesy biologické.

Zdraví

Pro analýzu komunity feederismu a názorů jejich členů je potřeba majoritní pojetí zdraví vymežit. Nejrelevantnější optikou pro pochopení názorů majority i pohledů feederů je pohled na zdraví skrze západní medicínu. Ta totiž v euroamerickém prostředí tak silně ovlivňuje, jak fenomén zdraví chápeme, že prostupuje každým, ať už chceme, nebo ne.

Podle světové zdravotní organizace je zdraví stavem úplné fyzické, duševní a sociální pohody, a nikoli pouze absencí nemocí nebo zdravotních postižení (World health organization, 1948). Tento pohled je ovlivněn biomedicínským modelem, který zdraví definuje nejen jako absenci nemocí, ale také jako přítomnost pozitivních zdravotních stavů. Biomedicína klade důraz na preventivní opatření, pravidelné lékařské prohlídky a zdravý životní styl, který zahrnuje vyváženou stravu, fyzickou aktivitu a dostatek spánku. Lékařská péče je považována za klíčovou pro udržení zdraví a prevence nemocí.

Lékařské instituce a zdravotnické systémy vytvářejí standardy a doporučení, které mají za cíl zlepšit celkovou zdravotní úroveň populace. Tyto iniciativy vycházejí z předpokladu, že větší kontrola nad zdravotními riziky vede k lepším zdravotním výsledkům a delšímu životu. Vytvářením těchto standardů a doporučení však medicína spoluutváří tělesné normy a diskurzy týkající se zdraví.

Klíčovým textem pro pochopení způsobů, jakým medicína ustavuje tělesnou normativitu je studie Michela Foucaulta (Foucault, 2000). Podle Foucaulta můžeme medicínu uvažovat jako nástroj disciplinace, který kontroluje a reguluje jednotlivce a populace tím, že stanovuje normy zdraví a nemocí. Lékařské instituce, prostřednictvím diagnóz, léčby a preventivních opatření, usměrňují chování jednotlivců a vyvíjejí tlak na dodržování těchto norem. Tento proces nejenže podporuje zdravotní péči, ale také slouží k udržení sociálního pořádku a kontroly nad tělem lidí. Foucault tímto způsobem ukazuje, jak medicína nejen léčí, ale i disciplinuje, formuje a normativně ovlivňuje společnost (tamtéž).

Medicína je vědecká a praktická disciplína, která se zabývá prevencí, diagnostikou, léčbou a rehabilitací nemocí a zdravotních stavů lidí. Zahrnuje spektrum specializací, od základního výzkumu biologických procesů až po aplikovanou klinickou péči o pacienty.

Medicína kombinuje poznatky z různých oborů, včetně biologie, chemie, fyziky, sociálních věd a technologií, s cílem zlepšit zdraví jednotlivců a populací.

Dominantní diskurz a praxe zdraví jsou primárně formovány medicínou, která stanovuje kritéria pro to, co je považováno za zdravé a co nikoli. Naše představy o zdraví, volba praktik a metod pro jeho udržení, stejně jako percepce zdraví u ostatních, jsou výrazně ovlivněny autoritou medicíny. Tato autorita je v medicíně zaručena jejím základem v exaktních vědách a její rozsáhlou institucionalizací.

O medicíně v kontextu práce tedy uvažujme jako o dominantním diskurzu, který prostřednictvím institucionalizace ustavuje, jak se majoritní společnost ke zdraví vztahuje a jak o něm přemýšlí. Z medicínského diskurzu vyplývá několik stěžejních pojmů, které nám pomohou hlouběji pochopit, jak se zdraví v majoritní společnosti projevuje.

Zdravé tělo

U majoritní společnosti, která stojí na biomedicínském pojetí zdraví můžeme sledovat několik hlavních konceptů a praktiků, podle kterých určuje zdravé tělo. Zdravé tělo nemá přebytek tuku, ale ani není podvyživené. S tím se váže idea, že se ve zdravém těle dá bez větších potíží pohybovat. Narážím zde na koncept „able-bodiedness“¹. Able-bodiedness vytváří dichotomii mezi těmi, kteří jsou považováni za tělesně zdatné a mobilní, a těmi, kteří jsou vnímáni jako postižení, méně schopní a méně mobilní, což často vede k marginalizaci a dalšímu znevýhodňování (McRuer, 2017)

Pohybem myslím i fyzickou aktivitu. Zdravé tělo se hýbe, ujde minimálně 10 tisíc kroků denně, aby bylo považováno za aktivní, chodí do posilovny nebo jinak cvičí. Buduje tím svaly a páli nechtěný, nezdravý tuk.

Dalším pojmem jsou metriky neboli čísla a ukazatele. Používají se k objektivnímu posouzení zdravotního stavu pacientů a nastavení efektivních léčebných postupů. V tomto kontextu je zdraví chápáno jako měřitelný a kontrolovatelný stav, který lze měnit díky vědecky podloženým intervencím. Jako nejrozšířenější metriky uvedu například Index tělesné hmotnosti BMI, měření útrobního tuku, krevního tlaku, hladiny glukózy nebo měření psychických onemocnění prostřednictvím psychologických testů.

¹ „tělesná zdatnost“

S metrikami souvisí návyky. Prostřednictvím návyků a praktik, které často stojí na medicínských doporučeních, se může jedinec disciplinovat. Zdravý jedinec je tedy ten, který například ví o vyváženém, nutričním stravování, bere vitamíny a minerály, má povědomí o poměru makro živin nebo ví jaký by měl být jeho kalorický příjem a výdej.

Do popsané představy zdraví jsme všichni socializovaní a ať už ji aplikujeme ve svém životě nebo ne, máme o ní základní představu. Mimo institucionalizovanou medicínu se totiž do diskurzu o zdraví dostáváme díky tomu, že diskurz je reprodukován. Reprodukci zdravých návyků a představ upevňuje medicínský diskurz a pomáhá ustavovat představy o tom, co zdravé není.

Nezdravé tělo

Proti tomuto pojetí zdraví stojí představa nezdravosti, která je rovněž formována biomedicínským diskurzem, avšak s důrazem na patologii, abnormality a odchylky od normy. Nemoc je chápána jako jakási biologická dysfunkce a nemocní jedinci jsou často stigmatizováni a jejich stav je vnímán jako odchylka od normálního a žádoucího stavu zdraví (Conrad, 2007)

Nezdravost je v tomto kontextu považována za selhání v dodržování zdravotních norem a doporučení. Jedinci, kteří nedodržují zdravotní rady, jsou často kritizováni za nedostatek disciplíny nebo zodpovědnosti vůči svému zdraví. Tato perspektiva je podpořena medicínským dohledem, který sleduje a vyhodnocuje zdravotní stavy jednotlivců prostřednictvím pravidelných kontrol a záznamů. Nemoc je tedy nejen fyzickým stavem, ale také sociálním konstruktem, který ovlivňuje postavení jedince ve společnosti.

Zatímco zdraví je aktivně podporováno a chráněno, nezdravost je diagnostikována, léčena a často stigmatizována. Toto rozdělení ovlivňuje, jak společnost vnímá a zachází s jedinci, kteří nesplňují normativní standardy zdraví. Výsledkem je, že zdravotní nerovnosti a stigmatizace nemocí mohou vést k marginalizaci a sociálnímu vyloučení těch, kteří jsou považováni za nezdravé. (Tamtéž.)

Do medicínského diskurzu o "nezdraví" se řadí i tlustá těla. To, co je tlusté tělo a co se nedá určit jednoduše. Opět existuje několik metrik, jako třeba BMI, které se snaží těla objektivně kategorizovat od zdravého po nezdravé podle výšky a váhy jedince. To, jak se v majoritě nejjednodušeji určuje míra nezdravosti je vizuální stránka. Člověk je od určité velikosti těla považován za subjekt vysokého rizika zdravotních obtíží.

Dle majoritního diskurzu je tlusté tělo ve srovnání s tím konvenčním více náchylné k nespočtu nemocí a komplikací spojených s tukem a velikostí. V naší společnosti totiž neexistuje představa zdravého tlustého těla. Tuk je pro majoritní společnost klíčový determinant zdraví či nezdravosti těla, protože medicínsky je tloušťka ustavena jako nemoc. V některých případech dokonce určování zdravotního stavu skrze objektivizující metriky nestaří. I kdyby byl tlustý jedinec podle metrik zdravý, pořád mu ve společnosti nad hlavou visí pojem nezdravosti, kvůli jeho viditelné váze a tuku v těle. Efektivita a funkčnost metrik tedy končí tam, kde končí konvenční, zdravě vypadající těla.

Zde je potřeba zmínit, že mým cílem nemá být polemika nad zdravotními dopady tloušťky. V rámci výzkumného problému se nesnažím najít co je správný pohled na věc, ale zajímá mě společenský aspekt toho, jak o zdraví mluví lidé, kteří z majoritního, medicínského diskurzu o zdraví alespoň částečně vybočují.

Výzkumné otázky

Na základě zvolených teoreticko-epistemologických východisek jsem zformulovala následující výzkumné otázky. Dohromady se pomocí nich pokusím odpovědět na zastřešující výzkumný problém. Ve své práci se zabírám vnímáním a praktikováním těl, stravování a zdraví členů komunity feederismu a jejich vztahu s majoritním pohledem na ideál těla a medicínským diskurzem o zdraví.

Co je to feederismus? Jak se feederismus ustavuje ve vztahu k majoritním diskurzem?

Jak je v rámci feederistické komunity uvažována žádoucí tělesnost? Prostřednictvím jaké tělesné praxe je jí dosahováno?

Jaké normy podmiňují to, jak se ve feederistické komunitě uvažuje o zdraví?

Ve zkoumání výzkumného problému se nejprve zaměřím na to, jak komunita funguje, kdo jsou její členové, kde a jak se vyskytuje, jaké jsou její praktiky, role a jak se o sobě mluví samotní její členové. Mým cílem na následujících stránkách je tedy v obecném slova smyslu nejprve popis a následně i analýza feederistické komunity.

Středobodem práce bude pohled feederů – osob, kteří podporují aktivity a praktiky feedees (jednoduše ti, kteří jedí) ať už finančně, nebo aktivním sledováním jejich obsahu/praktikování feederismu v osobním, off-line životě. Cílem je snaha porozumět, jak se formuje feederistický diskurz a kde se rozchází a kde zase schází s majoritními názory.

Metodologie

Výzkum jsem realizovala v období mezi prosincem a červnem 2024, z povahy digitálního terénu, ve kterém jsem jako člověk, který tráví čas online a zájmem o věc jsem si některé data a informace začala ukládat mnohem dříve.

Výzkum byl realizován na komunitních webech a aplikacích, také na dalších sociálních sítích, kde se dá aktivita členů najít. Primární data jsem tvořila na základě sledování komunity v digitálním prostředí a na základě osmi polostrukturovaných rozhovorů.

Formulace výzkumného problému a byla výsledkem reflexivního procesu, který je základem antropologické metodologie (Novotná, 2019). Nejprve jsem provedla rešerši odborné literatury ze společenských věd s důrazem na antropologii, abych zjistila, jak se ve vědě pracuje s komunitou feederismu a zároveň dosáhla hlubšího porozumění současným poznatkům o medicínské antropologii a s ní spojené fenomény zdraví, výživy a tělesnosti. Tento krok mi umožnil najít mezery v dosavadním výzkumu a postupně formulovat konkrétní výzkumné otázky.

Zároveň jsem čerpala ze znalostí získaných během studia. Výzkumu jsem nahlížela z holisticky, avšak zohledňovala jsem i své vlastní předporozumění. V rámci reflexivních etnografických metod jsem analyzovala svou roli výzkumnice a její možný vliv na sběr a interpretaci dat. Během výzkumu jsem si uvědomovala, že konstrukce dat i jejich interpretace jsou ovlivněny mou vlastní subjektivitou, kterou podrobně adresuji v kapitole o výzkumnické (sebe)reflexi.

Výzkumná strategie

Výzkumný problém jsem snažila postavit na kvalitativní výzkumné strategii v rámci sociokulturní antropologie. Pomocí digitální etnografie a participantů polostrukturovaných rozhovorů jsem se snažila odpovědět na výzkumné otázky, a tak uchopit celý problém. Kvalitativní výzkum v rámci sociokulturní antropologie chce porozumět významům, praktikám a zkušenostem jednotlivců a komunit v jejich přirozeném sociokulturním kontextu. Jeho cílem je nahlížený jev zkoumat do hloubky, situovaně a kontextuálně (Novotná, 2019).

Výhodou kvalitativního výzkumu a zvolených metod jsou možnosti zodpovězení otázek. Díky tomu, že každému participantovi věnuji dostatečné množství času a bude mít možnost promluvit o jeho vlastní zkušenosti komplexně a do hloubky, dostanu se v ideálním případě k dostatku dat na to, abych mohla výpovědi participantů spojit s daty z terénu. Každý dostane slovo, bude mít možnost individuálně se vyjádřit, ale zároveň mi svou vlastní perspektivou pomůže nahlédnout celek a pomůže mi pochopit, jak se celek projevuje v jeho vlastní zkušenosti. Vnímám, že ke kvalitnímu zodpovězení výzkumných otázek je spojení dvou vybraných metod ideální a pomůže mi prohloubit vědění o fenoménu a nahlédnout ho z co nejširší perspektivy, ale pořád zaměřeně, s výzkumnými problémy na mysli.

Metodologicky tedy práce vychází z metod kvalitativní výzkumné strategie a empiricky stojí především na digitální etnografii a polostrukturovaných rozhovorech. Terénní výzkum (nebo v našem případě spíše digitální etnografie) spočívá v aktivním pobývání v daném terénu, obnáší zapisování poznámek, jeho hlavní metodou bývá zúčastněné pozorování (Novotná, 2019). Všechny tyto praktiky jsem využila specificky v online prostředí, podle pravidel digitální etnografie.

Techniky konstrukce dat

Výzkum jsem realizovala pomocí digitální etnografie a polostrukturovaných rozhovorů. Digitální etnografie představuje metodologický přístup v rámci sociokulturní antropologie, který se zaměřuje na studium sociálních interakcí, kulturních praktik a identit ve virtuálních prostředích. Využívá digitální technologie k provádění etnografických studií, které tradičně stojí na dlouhodobém terénním výzkumu. Výhodou digitální etnografie je její schopnost zachytit dynamická online data, na základě, kterých může zkoumat společnost v její digitální formě. Digitální etnografie stojí na analýze textů, obrázků, videí a dalších forem digitální komunikace, které se odehrávají na platformách jako jsou sociální sítě, online fóra a komunity.

Metody digitální etnografie zahrnují participativní pozorování, rozhovory nebo analýzu obsahu. Pro sběr dat se využívají například digitální záznamníky obrazovky, software pro analýzu textu a další nástroje pro získání hlubšího porozumění komplexním sociálním fenoménům v online prostředí. Díky své flexibilitě a schopnosti adaptovat se na rychle se měnící digitální prostředí, poskytuje digitální etnografie cenné nástroje pro porozumění současným sociálním a kulturním fenoménům (Pink, 2015)

Polostrukturovaný rozhovor je rozhovor, který má částečně připravenou strukturu. To obnáší připravení tematických okruhů nebo širších otázek, na které se výzkumník ptá. Jedná se o jakousi pomůcku ve vedení rozhovoru, aby měl ustanovenou buďto tematickou osnovu nebo list jasně formulovaných a seřazených otázek, a to dle výzkumného problému (Novotná, 2019).

Polostrukturované rozhovory jsem zvolila jako doplnění bohatých dat z terénu a stojí na nich jedna celá analytická část týkající se emické perspektivy samotných aktérů v komunitě. Okruhy otázek jsem navrhla tak, aby korespondovali s mými výzkumnými otázkami, avšak byli srozumitelné a pochopitelné pro všechny participanty – snažila jsem se nepoužívat zaběhnuté příliš složité obraty, jednoduše jsem chtěla mluvit běžnou mluvou. Sety otázek jsem měla dva – český a anglický pro cizojazyčné rozhovory.

Otázky jsem rozčlenila tak, abych začínala u základních informací, jež byly potřeba pro kontext a organizaci dat (tj. pasportizace) (Novotná, 2019). Další členění jsem zvolila tak, abych v rámci jednotlivých okruhů otázek nezapomněla na klíčové témata pro můj výzkum. Pro představu níže uvádím několik otázek:

- *Kdy jsi si uvědomil, že se ti líbí větší ženy a kdy se ti k tomu přidalo jídlo?*
- *Jak jsi našel tyto komunity na webu?*
- *Jaké jsou tvé preference a oblíbené praktiky v rámci komunity?*
- *Praktikoval jsi něco z komunitních praktik i v reálném životě?*
- *Jak si představuješ ideálně strávený den s feedee?*
- *Jak se staráš o sebe? Jaký je tvůj životní styl?*
- *Jak vnímáš tělo feedee a péči o něj?*
- *Myslíš si, že se dá přibírat zdravě?*
- *Co je podle tebe ideální zdraví životní styl?*
- *Jak vnímáš svůj zájem o feederismus? Je to něco za co se stydíš a udržuješ to v tajnosti nebo jsi s tím v pohodě?*

Otázky a jejich formulace se měnila v závislosti na rozhovoru a jeho průběhu, proto jsou formulovány docela obecně – často jsem se neptala přímo otázku po otázce, odpovědi vyplynuly z konverzace. Dávala jsem tak prostor individuálních příběhů a odpovědím, čímž mohl každý z aktérů směřovat k tomu, co mu přišlo důležité. Ulevilo to formálnosti a přístup vedl k důvěrnému a uvolněnému rozhovoru. Polostrukturované rozhovory totiž umožňují

organickou a spontánní reakci výzkumníka na témata, která participanti otevírají (Novotná, 2019).

V průběhu rozhovorů jsem si psala poznámky o tom, co mi přišlo zajímavé a hodnotné nebo čemu jsem nerozuměla a chtěla se k tomu vrátit. Rozhovory jsem nahrávala, tudíž jsem si značila i časy, kde zazněly stěžejní věci.

Participanty jsem vždy nechala bez mých zásahů mluvit a odpovídat, následně jsem se ptala na doplňující otázky a snažila se co nejméně zasahovat. Snažila jsem se být co nejméně nezaújatá, otevřená a přístupovat k výpovědím co bez vlastního předporozumění a předpojatosti. Snažila jsem se neptat se sugestivně a nepodbízet své vlastní pohledy a názory, abych tím nezkreslovala výpovědi participantů a nepotvrzovala si vlastní pohled.

Zvolila jsem tuto kombinaci, protože mi přijde pro výzkumný problém ideální. Spojuje pobyt na komunitních webech, zjišťování o praktikách a fungování komunity s preferencemi, limity a názory aktérů a pomáhá tedy komplexně problém nahlédnout a uchopit.

Vzorek a prostředí výzkumu

Terén neboli weby a sítě na kterých jsem pobývala jsem vybrala na základě sledování a hledání relevantního obsahu před realizací výzkumu. Našla jsem nejrozšířenější a nejznámější weby s velkým počtem uživatelů, kteří na weby aktivně, každý den sdílely různorodý obsah, jež jsem aktivně sledovala a ukládala. Nakonec jsem pro svůj terén zvolila dva nejznámější komunitní weby a data jsem sbírala i z dalších sociálních sítí, kde jsou členové aktivní. Všechny informace byly volně dostupné, tudíž veřejné.

Co se týče vzorku na polostrukturované rozhovory, jejich výběr a oslovení probíhalo souběžně s pobytem v terénu. Jelikož (jak popíši v reflexi výzkumníka) jsem díky svému zájmu v online komunity a sexuální praktiky na komunitu feederismu narazila dříve, než započal samotný výzkum, měla jsem možnost s některými participanty seznámit se a komunikovat již dříve buďto na komunitních webech nebo sociálních sítích. Oslovila jsem tedy nejdřív ty, o kterých jsem měla předem tušení, že by mohli mít zájem semnou rozhovor absolvovat a kteří byli i v online konverzaci otevření se o svých zkušenostech bavit. Někteří z participantů se ozvali i na můj příspěvek, který jsem sdílela na jednom z komunitních webů, ve kterém jsem uvedla, že hledám feedery na rozhovory pro mou bakalářskou práci.

Nakonec se mi podařilo uskutečnit rozhovory s devíti muži identifikujícími se jako feedeři. Ve vzorku jsou muži různé národnosti. Čtyři pochází ze Severní Ameriky, další čtyři ze Střední Evropy. Důvod, proč jsem se nezaměřila například pouze na jednu národnost byl z důvodu povahy komunity a její anonymity. Nechtěla jsem veřejnými příspěvky zveřejňovat vlastní identitu a národnost, proto jsem částečně zůstala odkázána na lidi, se kterými jsem přišla do kontaktu před, nebo po mém příspěvku, který byl ale záměrně psaný v dominantním jazyce komunity – v angličtině. Zároveň jsem skončila v části komunity, kde jsem se potkávala převážně s lidmi z Euroamerického kontextu, podle čehož se také odvíjí můj vzorek.

Dva muži o sobě sice přemýšleli jako o členech komunity, každopádně ani jeden z nich nebyl feederem a pro feederismus byl okrajovým zájmem. Měli preferenci ve větších ženách, ale praktiky feederismu je obecně nezajímaly. Tudíž v práci pracuji se sedmi feedery, které nyní představím a do závorky uvedu datum uskutečnění našeho rozhovoru:

- **Jiří** ze Severní Ameriky, 25 let, studuje a pracuje v oblasti enviromentalistiky (21. 3. 2024)
- **Ondřej** ze Střední Evropy, 26 let, pracuje jako inženýr a technik 3D tištěných základových desek (23. 3. 2024)
- **Jan** ze Severní Ameriky, 23 let, studuje vesmírné inženýrství (25. 3. 2024)
- **Marián** ze Severní Ameriky, 30 let, pracuje jako konzultant (7. 4. 2024)
- **Matěj** ze Severní Ameriky, 20 let, studuje film se zaměřením na kameru a editaci (16. 4. 2024)
- **Lukáš** ze Střední Evropy, 40 let, pracuje jako archeolog (20. 4. 2024)

Vzorek byl konstruován cíleně. Tuto metodu jsem zvolila z toho důvodu, že je optimální, pokud lze konkrétní složení vzorku přímo odvodit z výzkumného problému (Novotná, 2019). Také proto, že skupina aktérů, se kterou bych mohla výzkum realizovat, není dostupná mimo komunitu. Pro zkoumání jsem se musela zaměřit specificky na muže feedery, které jsem identifikovala v jasně prostřední online komunitě.

Vzorek je homogenní ve významných proměnných relevantních pro výzkum. Všichni aktéři sdílejí stejné pohlaví, identifikují se jako feedeři a jsou určitým způsobem aktivní v online. Kromě Lukáše se náhodně shodují v podobném věku, všichni jsou v produktivním věku.

Díky takto konstruovanému vzorku jsem mohla lépe zaměřit výzkum, což zvýšilo schopnost vyvodit závěry specifické pro zkoumaný jev. Homogenní vzorek má tu výhodu, že zvyšuje schopnost identifikovat společné vzorce, protože data mezi sebou dobře korelují (Novotná, 2019).

Analýza

Ve fázi tvorby a interpretaci dat jsem prohledávala a ukládala si různý, volně dostupný obsah v digitálním prostředí, ke kterému jsem si sepisovala analytické i metodologické poznámky. Poznámky z terénu prvotně sloužili jako metoda sběru dat, která ale společně s polostrukturovanými rozhovory slouží také jako hlavní zdroj pro analýzu.

Data jsem analyzovala prostřednictvím průběžného čtení a zápisu. Po dokončení rozhovorů jsem je přepsala a společně s poznámkami je průběžně procházela, organizovala a uspořádávala do tematicky propojených celků. Zaměřila jsem se především na obecné fungování komunity, zkušenosti, preference a limity feederů a v neposlední řadě na jejich pohled na zdraví a vypořádání se s majoritním diskurzem.

Postup analýzy nebyl lineární. Podle potřeby jsem se vracela a revidovala, srovnávala a upravovala v závislosti na nových datech a teorii.

Na základě interpretace dat navíc s optikou teorie automaticky došlo k určitému zobecnění. Zobecnění je v našem případě chtěné, k zodpovězení výzkumných otázek je žádoucí nahlížet problém skrze teorii a hledat souvislosti mezi jednotlivými participanty a pozorovanými jevy v terénu. Zobecnění sice přináší svá úskalí, například může některé zkušenosti a jevy vynechat na úkor celku, každopádně cílem sociokulturní antropologie není přinášet obecně platné zákony, ale zobecnění slouží jako prostředek porozumění problému v jeho celku. Úkolem antropologie totiž není poskytnout individuální výpovědi jednotlivých aktérů v určitém terénu, jeho úkolem je poskytnout pohled na určitý jev v jeho komplexnosti a celistvosti, který dohromady jednotlivci tvoří (Novotná, 2019).

Etické otázky výzkumu

Stejně tak jako u všech ostatních věd je i během antropologického výzkumu potřeba promýšlet etiku a možné etické následky a dopady práce. (Novotná, Špaček and Šťovíčková 2019) Výzkum musí stát na zásadě, že neublíží jeho účastníkům. Tato zásada se dodržuje dobře nastavenou etikou výzkumu a zajišťuje, že v celém jeho průběhu bude respektována důstojnost a autonomie účastníků, společně s jejich soukromím a právy. (Novotná, 2019).

V práci jsem se rozhodla, že z důvodu nenarušování fungování komunity nebudu zveřejňovat názvy komunitních webů. Weby často nejsou na prvním místě v internetovém vyhledávači, pokud člověk nezná jejich název. Kdo hledá najde, každopádně nechci webům přinášet novou, nevyžádanou pozornost lidí nebo médií, kteří by mohli veřejný obsah webů zneužít nebo mohli fungování komunity, jakkoliv negativně ovlivnit. Ze stejného důvodu jsem usoudila, že není na místě pracovat ani se skutečnými názvy nekomunitních webů, kde je však komunita z určitých důvodů také aktivní.

Co se týče členů komunity, tedy především mých participantů, sama neznám pravá jména všech, se kterými jsem rozhovor vedla. To, co poznám jsou jejich uživatelská jména, zveřejněný obsah a aktivitu v rámci komunity, proto je potřeba uživatelská jména anonymizovat, aby členové na sítích nešlo dohledat a bylo tak zachováno jejich fyzické a částečně i to digitální soukromí.

Anonymizace participantů je v mé práci stěžejní. Pracuji s velice citlivými, osobními daty a názory osob, kteří tyto informace o sobě často z různých důvodů nesdílejí. Souhlas ke zpracování dat, svolení k interpretaci a analýze jsem získala pomocí informovaného souhlasu. Participantům jsem vždy při domluvě v konverzaci a následně i na začátku rozhovoru poskytla pravdivé a srozumitelné informace o mém výzkumu, informovala je o zpracování dat, jak s nimi budu zacházet a za jakým účelem a ujistila jsem se, že můžu rozhovor nahrávat. Nakonec jsem se participantů zeptala, zdali mají nějaké dotazy a jestli s rozhovorem souhlasí. Samozřejmostí je, že participanti měli kdykoliv možnost svůj souhlas zrušit a měli právo vyžádat si text na schválení zpracování jejich dat. Informovaný souhlas měl podobu nejdříve písemného, následně pro jistotu i ústního. Písemný souhlas stojí na základě neformálního informování v online konverzaci, posláním „oficiálnějšího“ dokumentu by mohla být ohrožena autenticita a otevřenost participantů.

Jelikož byla povaha rozhovorů velmi citlivá a intimní, můj přístup stál na aktivním naslouchání, nechtěla jsem vzbudit pocit výslechu. V případě velmi osobních a zranitelných výpovědí jsem apelovala na to, že participanti nemusí odpovídat a že můžeme v jakémkoliv bodě zastavit nebo změnit téma. Na konci jsem mužům vždy poděkovala za otevřenost a ochotu, zběžně připomenula obsah informovaného souhlasu a nabídla, že v případě dalších dotazů budu k dispozici.

Několikrát se mě participanti také zeptali na něco osobnějšího jako například na mou zkušenost nebo jak některé věci vnímám já. Po celou dobu jsem byla transparentní a

otevřená, sdílela jsem také jen to, co jsem chtěla. Zároveň jsem participantům dala možnost si na vyžádání práci přečíst a dát mi zpětnou vazbu. Tento přístup považuji za vhodný především v otázce reciprocitu a symetrizaci vztahu výzkumník – participant.

Jelikož byli všichni participanté muži, které jsem neznala a z povahy terénu ani nevěděla, jak většina vypadá, osobně jsem preferovala online rozhovory. Z důvodu, že ne všichni byli z Česka, natož z Evropy, nebyla ani jiná možnost. Občas se participanté z povahy zaměření a intimity rozhovoru chtěli dále intenzivněji bavit i na osobní úrovni. V tomto případě jsem sebe chránila tak, že jsem participantům také nesdělovala svou identitu a nedávala jsem jim kontakty na síť, skrze které by se mohli dostat k informacím o mém osobním životě.

Reflexe výzkumu

Výběr terénu online komunity feederismu ve spojení s vybranou optikou teorie není jednoduchým úkolem. Na feederismus neexistuje moc antropologických studií, více jich nalezneme v sociologii nebo psychologii, které feederismus ale nahlízejí více z hlediska konceptů patriarchátu, mocenských dynamik nebo životního stylu. Byla tedy potřeba promyslet, zdali se optika existujících antropologických konceptů dá na feederismus aplikovat. Zároveň jsem musela zvážit mé vlastní předporozumění, předsudky, osobní zájem a určité insiderství a promyslet, jak je nenechat ovlivnit kvalitativní výzkum.

Nad tímto tématem jsem uvažovala několik semestrů před tím, než jsem samotný výzkum realizovala. Vedlo mě k tomu povědomí o feederismu a odkrývání všemožných norem, stigmatizace a marginalizace velkých těl. Komunitní zkušenost, praktiky a diskurzy se tak zásadně lišily od toho, co jsem znala ze svého okolí, že podnítily mou zvědavost a zájem o téma i na akademické úrovni. Zaujal mě především kontrast, mezi tím, jak se nejen na internetu diskutuje o tloušťce a s ní nevyhnutelně spojeným zdravím, a jak se o stejných fenoménech naopak vyjadřují členové komunity.

S nabytím dojmu o rozkolu mezi tím, jak obě strany tloušťku vnímají přišel zájem o to ponořit se do feederismu a s ním spojených fenoménů hlouběji. Komunita mi přišla fascinující, svou podstatou se mi zdála jako vybočující z konvenčních představ o kráse a zdravotnosti. Zároveň jsem s postupným sledováním komunity zjišťovala, jak se o ní mluví v majoritních médiích. Nepřekvapí nás, že často opět zase pejorativně, což ve mně podnítilo zájem představit ji ve své komplexnosti, nejednoznačnosti a bez předpojatosti a ovlivněním majoritního diskurzu o tloušťce a zdraví.

Osobně mě zajímá téma online i off-line komunit, které naráží na určitou nenormativnost skrze tělesnost a sexuální praktiky a zajímám se i o hnutí fat acceptance² a obecně o diskurzy kolem tloušťky. Díky tomu jsem se o feederismu dozvěděla. Komunitu mi ukázal před několika lety kamarád a já jsem od té doby komunitu sledovala a zajímala se o její členy, praktiky, o obsah webů, obecně o realitu komunity. Z toho důvodu o své pozicionalitě přemýšlím jako o insiderské, do terénu jsem nevstupovala bez předchozí zkušenosti (Novotná, 2019). Výzkum jsem se i přes náročnou roli insidera rozhodla podstoupit. Vnímala jsem, že i když jsme ve věci docela ponořená, mám předpoklady proto efektivně pracovat se svou předpojatostí a zaujatostí, protože feederismus sama nepraktikuji a není mou vlastní preferencí. Tento balanc mezi zainteresovaností a odstupem mi dovolila problém nahlížet informovaně i kriticky.

Je důležité zde poznamenat, že jsem také součástí určitých diskurzů, které formují mé vlastní názory a jednání na zdraví, tloušťku, tělesnost a další. Sama jsem žiji ve větším těle a tím se přirozeně formuje moje pohledy na svět. Zároveň jsem svým zájmem o nekonvenční komunity a hnutí fat acceptance ovlivněna diskurzem, který u nich převládá společně s majoritním diskurzem, ve kterém jsem vyrůstala.

Ve vztahu k terénu i rozhovorům jsem měla předpoklady o tom, co v něm najdu. Čekala jsem, že feederi mají diferencovaný pohled na zdraví a tělesnost, který bude z velké části opozicí toho majoritního.

Na výzkumu se rozhodně povedly rozhovory, kromě jednoho výše uvedeného, byly všechny velice přínosné a participanti se zdáli být otevření a ochotní semnou o jejich osobních intimních věcech mluvit. Podle zpětné vazby mužů se mi podařilo vytvořit příjemné a otevřené prostředí, kde se necítili souzení nebo vyslýchání a sama jsem se v nich cítila bezpečně.

Do svých reflexivních poznámek jsem si zapsala i pár věcí, které výzkum ovlivňovaly a s kterými bych ráda příště pracovala více vědomě. Velkým faktorem toho, jak výzkumný problém chápeme a nahlížíme je skrze jazyk. Většina mých rozhovorů byla vedena v angličtině, a proto je potřeba zmínit, že některé významy se s přebledem ztrácejí nebo mění. Další nevýhodou dvojjazyčnosti výzkumu je jazyková bariéra, která

² Hnutí fat acceptance je sociální a politické hnutí, usilující o přijetí lidí různých tělesných velikostí a tvarů a bojuje proti diskriminaci na základě tělesné hmotnosti například prostřednictvím podpory pozitivního vnímání těla.

„chtě nechtě“ mohla zapříčinit další posunutí významu a někdy i neporozumění. Osobně jsem si ale dala práci s tím, abych odpovědím od feederů rozuměla dobře, a proto jsem se v případě nejasností ptala.

V práci dávám prostor jak etickým, tak emickým perspektivám a indukcí – do terénu sice jako každý vcházím se svým vlastním předporozuměním, ale snahou je nechat co nejvíce promlouvat sám terén s pomocí teorie, která umožňuje komunitu nahlédnout v komplexní, zaměřené perspektivě.

Relevantní otázkou jsou i možnosti a limity zodpovězení výzkumných otázek. Jak jsem již naznačila, limitem práce je rozhodně její daný rozsah, cílem není všechny rozhovory dopodrobna popisovat a zveřejňovat, ale je potřeba výzkumný problém představit v jeho komplexnosti a celistvosti. S tím přichází pozice výzkumníka, který svým předporozuměním a svou vlastní zkušeností vybírá určité pasáže a vidí v terénu věci, které by mohl jiný výzkumník interpretovat jinak, nebo si jich ani nevšimnout. Limitace je tedy rozhodně ve výzkumníkovi samém, jak na problém nahlíží, jak moc se nechává ovlivňovat svým vlastním předporozuměním a jak moc je schopný pracovat s teorií a nechat se jí vést a tvarovat díky ní práci.

Feederismus v majoritních médiích

Jak již bylo naznačeno v úvodu, feederismus, ať už pro mnohé nový pojem i fenomén, vlastně není tak neznámým, jak se může zdát. Nejen, že se Feederismus týká něčeho, co je všem lidem bez rozdílu důvěrně známé a pro přežití nezbytné – jídla a jeho konzumaci, ale zároveň je mu bytostná tloušťka a tuk, o čemž se ve společnosti vedou dlouhé, většinou kriticky zaměřené diskuze.

Mít ve středu pozornosti konzumaci jídla a přibírání je pro majoritní společnost, především prostřednictvím médií, lákavým tématem, který bez pochyby přináší potřebný engagement³. Informace o tom, co feederismus je nebo představuje se dozvídáme například na Tik Tok, YouTubu, na Instagramu, v různých podcastech nebo na webech médií. Tak například na webu Vlasta.cz⁴ se ve článku pod jménem „*Feederismus: A teď si tě vykrmím. Domácí násilí může mít i tuto nečekanou formu*“ dozvídáme, že „*Kdybyste mluvili s lidmi, kteří mají dejme tomu desítky kil navíc, asi by se většina z nich shodla na*

³ Používá se v marketingu – doplň definici

⁴ <https://www.vlasta.cz/clanek/a-ted-si-te-vykrmim-domaci-nasili-vypada-i-takhle-20260525.html>

tom, že by rádi byli štíhlejší. Možná by mluvili i o tom, že moc nemají rádi své tělo. Ale existují lidé – častěji jsou to ženy –, kteří svou obezitu milují a jimž vyhovuje, když je v tom jejich okolí podporuje. Dokonce to mohou považovat za výraz lásky. Bohužel může být takový vztah zdraví nebezpečný, v krajním případě může skončit i smrtí.“⁵

Názor, že je feederismus formou domácího násilí nevidíme pouze na Vlasta.cz. Samotný článek částečně vychází z bakalářské práce „Feederismus: životní styl nebo forma zneužívání?“⁶, která podle posudků není nejdůvěryhodnějším zdrojem. Tato bakalářská práce však není jedinou akademickou prací, která by feederismus spojovala s formou zneužívání. Ve společenských vědách se několik autorů⁷ vyjádřilo k feederismu nejčastěji ve smyslu genderových nerovností a další formou patriarchální kontroly mužů nad ženami. Feederismus tedy bývá škatulkován do BDSM komunity, do nebezpečného fetišu nebo do formy zneužívání a násilí na ženách.

I když tyto studie nejsou reprezentativním a vše zastřešujícím příkladem toho, jak se ve vědě o feederismu uvažuje, často mívají přednost u autorů novinových článků o feederismu, tloušťce a s ní spojenou konzumaci jídla. Z jiných studií o feederismu uvedu například studie XY o YX ukazují feederismus v YXZ. Jedním z důvodů, proč jsou součástí populárních médií především studie zaměřující se na feederismus jako na něco inherentně negativního a extrémního, může být potřeba majoritní společnosti podporovat negativní narativ a diskurz ohledně tloušťky, ohledně její nezdravosti a ošklivosti.

Úkolem mé práce není vyvracet zmiňované studie a oponovat jim. Naopak si myslím, že přináší relevantní témata a otázky, které v určitých případech rozhodně platí a je potřeba je adresovat a uvažovat nad nimi. Každopádně k těmto pracím přistupuji kriticky a vnímám, jak mohou prvky feederismu ukazovat především v etické, a až následně v emické perspektivě a z toho důvodu nevyhnutelně vytvářejí představu feederismu jako něčeho homogenního a daného. Díky tomu, jakou má věda autoritu a víru lidí, mohou studie zaměřené na feederismus jako na formu násilí a zneužívání podporovat a upevňovat majoritní pohled na tloušťku ve smyslu něčeho špatného a nechtěného.

⁵ <https://www.vlasta.cz/clanek/a-ted-si-te-vykrmim-domaci-nasili-vypada-i-takhle-20260525.html>

⁶ <https://is.muni.cz/th/jskem/>

⁷ Přidat – Ariane Prohaska (?), Donna Simpson (?), Lesley L. Terry a Paul L. Vasey (?)

Vraťme se na chvíli zpět k novinářským článkům, které o feederismu píší. Chci na nich totiž ukázat, jak zmiňované odborné studie podporují diskurz o tloušťce a dodávají potřebnou iluzi důvěryhodnosti.

Vlasta.cz nám znovu ukazuje (bez uvedení zdrojů), co feederismus je. *„Později ve vztahu přibývají situace, kdy tu čokoládu dostáváte denně a kdy partner trvá na tom, abyste snědli všechno, co vám předloží, a že toho není zrovna málo. Jsou popsány případy, že pokud dotyčná, protože většinou jde o ženy, jídlo odmítla, dočkala se fyzického útoku nebo znásilnění. Feederismus tak je velkým problémem nejen pro tělo, ale i pro duši.*

Vztah se mění. Zatímco na začátku je obézní člověk rád za projevy náklonnosti, později se nejspíše cítí vystrašený a zneužívaný, zároveň pro sebe nemusí vidět cestu ven. Může přitom trpět závažnými zdravotními problémy, které se ještě zesilují tím, že se člověk kvůli obezitě moc nehýbe. Ohrožené je především srdce, ale také ledviny.“⁸

Feederismus je zde popisován jako něco násilného, nuceného, co vykrmovaný partner nevíta a rozhodně nechce, a vlastně by ani neměl chtít, z důvodu zdravotních rizik. Jasně sem prosakuje majoritní diskurz o tloušťce, její nezdravosti a ve článku najdeme i názor, že tloušťka je vlastně nechtěná a ošklivá. *„Příliš vykrmená žena je na to zkrátka moc obézní, navíc se může stát, že ačkoli je partner s chutí vykrmuje, sexuálně je jejich tělo nepřitahuje.“* (Kunešová, 2021)

Článek nakonec vynáší i jasný soud ohledně feederů. *„Ideální zkrátka je, když takový vztah ani nezačne. Muži, kteří mají touhu vykrmovat své partnerky, většinou potřebují odbornou terapii, a ne se zajímat o ženy, které si nevěří, a proto jdou do vztahu, který jim ubližuje.“* (Kunešová, 2021)

Abych se neopírala pouze o jednoznačně negativní článek, podíváme se ještě na jeden z webu Refresher.cz, který se snaží feederismus popsat víceméně nezaujatě a s výpověďmi samotných členů komunity. Empirická část je nepochybně vítaná, článek se však ve své druhé části zaměřuje na feederismus jako na něco, co by mohlo být hlavně násilím, nakonec stejně ukazuje Feederismus jako kuriozitu.

„Přestože lidé na feederských fórech vystupují, zdá se, dobrovolně a pouze dávají prostor svému fetiši, mnozí feminističtí akademici a akademičky toto chování odsuzují. Ve většině případů totiž roli vykrmovače zastává muž a roli vykrmované zase žena. Jak uvádí ve

⁸ <https://www.vlasta.cz/clanek/a-ted-si-te-vykrmim-domaci-nasili-vypada-i-takhle-20260525.html>

své práci genderová expertka Ariane Prohaska, feederismus tak může být vnímán jako chování založené na moci pouze ze strany feederů. “ (Ježková, 2024)

Co je to feederismus?

V první části práce jsem se snažila popsat, jak feederismus a fenomény jemu vlastní vnímá majoritní společnost. V druhé části se zaměřuji na vnitřní fungování feederistické komunity a zkušenosti jejich členů. Na základě svých poznatků se pokusím zodpovědět na otázky ohledně vnímání a praktikování těl, jímž se snad vyjasní i rozdíl mezi majoritní diskurzem a diskurzem ustanovovaném v komunitě feederismu.

Podívejme se nyní na to, jak samotná komunita vnitřně funguje. Nejprve je však třeba si ujasnit pojmy, které se v souvislosti s pojmem feederismus mohou objevit a ukázat, které budou pro cíle mé práce funkční a které ne.

Fetiš, koníček, kink, zábava?

Emicky se s tím, co je feederismus pracuje různě. Pro jednoho je to fetiš, pro druhého kink, pro třetího koníček, pro dalšího sexuální praktika nebo obecně jen akt přibírání. Každý tedy feederismus přidává trochu jiný význam, i když praktiky často zůstávají stejné. Sama jsem o feederismu často tvrdila, že je to fetiš. Tento termín mi připadal přiléhavý, protože jsem sama o feederismu smýšlela jako o souboru zajímavých sexuálních praktik. Zároveň mi použití takto všeobecně rozšířeného pojmu umožnilo feederismus kategorizovat a tím i přiblížit lidem, kteří o něm nic nevěděli.

Důvodů, proč však v práci s pojmem *fetiš* nepracuji je několik. Jedním z nejhlavnějších důvodů je rozmanitá definice a kontextuálnost slova fetiš.

Pro ilustraci zde uvedu pár příkladů, co vše může pod fetiš spadat – avšak nejedná se v žádném případě o vyčerpávající seznam. Může se jednat o praktiky, které se zaměřují na jednu část těla (př. nohy – foot fetiš) nebo o praktiky zaměřující se na bolest – při kterých jsou využívány pomůcky, které mají způsobovat tělesné senzací různých intenzit (př. BDSM). Fetišem můžeme nazvat také praktiky související s různými dynamikami – dominantní vs submisivní (př. submisivní partner se degraduje na úroveň zvířete, zatímco dominant se stává „páníčkem“), nebo například feedee a feedera.

Dle majoritního diskurzu mají všechny fetiše jedno společné – jedná se vždy o nějakou sexuální praktiku, nebo sadu praktik, které vybočují z “normálu” a jsou něčím “divné”. Některé fetiše pak mohou být vnímané pouze jako “nekonvenční”, jiné přímo jako patologické, deviantní a nebezpečné.

Dalším důvodem, proč fetiš není vhodným pojmem pro popis komunity je jeho odborná definice. Ta, stejně jako ta laická, má několik významů, což vede k jakési vágnosti pojmu. V antropologii se totiž o pojmu fetiš uvažuje různě a často se používá v rámci (avšak nejen) antropologie náboženství. Fetiš se v tomto případě používá jako teoretický koncept pro vysvětlení některých náboženských fenoménů. Může například znamenat opakující se praktiky, které mají náboženský charakter nebo označovat předměty, které dostávají specifický, až nadpřirozený význam. Na tomto příkladě jde tedy jasně vidět, že odborný diskurz týkající se fetiše nesdílí vždy význam s významem laickým – netýká se automaticky sexuality.

Posledním důvodem pro opuštění pojmu fetiše, je-li řeč o feederismu, byla emická perspektiva samotných aktérů. Feederismus má pravě tolik podob, kolik lidí ho praktikuje. V rámci feederismu se tak setkáváme s celou řadou pojetí a přesvědčení, ale i s rozmanitostí praxe, která nemusí být vždy vnímána jako sexuální.

Z výše zmíněných důvodů se proto domnívám, že by fetiš a s ním pojící teoretické koncepty, nebyl efektivní optikou, jak výzkumné otázky nahlížet a zodpovídat je. Používat pojem fetiš by tedy bylo jak redukující a nepřesné ze strany emické, tak neproduktivní/nekonstruktivní a odborně nevyhovující ze strany etické.

Feederismus jako komunita

Ze všech zmíněných argumentů jsem proto usoudila, že nejlepším pojmem, který v práci využít, je pojem *komunita*. Komunitu zde chápu jako skupinu jedinců, kteří sdílejí společné zájmy, hodnoty, normy a cíle, a to buď na základě geografické blízkosti, sociálních vazeb, společných aktivit nebo zájmů. Komunita může fungovat jako podpůrná síť, poskytující svým členům pocit sounáležitosti, identitu a bezpečí.

Pojem komunita mi proto dovoluje přemýšlet o feederismu jako o něčem, co je rozmanité, barvité, a maximálně heterogenní. Umožňuje mi nahlížet ho jako dynamický sociální fenomén. V rámci tohoto pojetí vzniká prostor, kde může každý člen vnímat feederismus, jeho významy a svou pozici různorodě, avšak zároveň s vědomím, že je součástí

určitého celku. Celku, který se v našem případě utváří z lidí s inherentní fascinací/s vybraným zájmem o jezení, přibíráním a tukem (Wilson, 2002).

Komunita je tedy zároveň užitečným pojmem, protože je dostatečně konkrétní, aby mi pomohl zkoumaný problém nějakým “neutrálním” způsobem ohraničit, ale je dostatečně široký, aby zároveň pojmul to, že její členové jsou zároveň součástí jiných vzájemně působících společenství, kultur a sociálních skupin (tamtéž)

Komunitní weby

Komunita se s příchodem internetu rychle přesunula do online sféry/prostředí. Někdy kolem roku 1990, se objevují první webové stránky a fóra a s nimi organicky vznikají také ty, které se zabývají feederismem. S příchodem populární sociální sítě YouTube se stal feederistický audiovizuální obsah jednoduše dostupný. Tvůrci obsahu v popiscích videí odkazovali na své profily na již existujících komunitních webech. Internetová komunita tak postupně rostla a rozvíjela se až do podoby dnešní. Dnes na internetu najdeme nejen fóra, ale řadu propracovaných webů zaměřených specificky na feederismus. Na většině sociálních sítích, které umožňují sdílet NSWF⁹ obsah, nebo jeho monetizaci, nalezneme komunitní obsah – budeme-li např. vědět, pod jakými tagy jej hledat.

Na komunitních webech se dají najít rozvitá diskusní fóra, profily lidí s osobními informacemi a detailním popisem jejich preferencí, zakoupitelný prémiový obsah nebo volně dostupné psané příspěvky s fotkami nebo videi. Každý web má pár specifických funkcí, který je od sebe odlišuje.

V práci se budu věnovat především dvěma komunitním webům a pokud píše o obsahu na webech, většinou mám na mysli i sociální sítě, které nejsou specificky komunitní, ale umožňují komunitní obsah zveřejňovat. Většina obsahu na sociálních sítích je v angličtině, stejně je tomu tak i na komunitních webech. Pokud vůbec nabízí možnost jazyk volit, češtinu ne. Pro účely této práce tedy budu pracovat s oficiálními, rozšířenými anglickými pojmy, vždy s českým překladem.

Z důvodu nežádané pozornosti, kterou by mohla tato práce na weby přinést, oba velké komunitní weby anonymizuji. První web tedy nazvěme „baculky.com“ a ten druhý „vykrm.com“.

⁹ Not Safe For Work – explicitní obsah

Sociální sítě také nebudu konkrétně zmiňovat, pro účely této práce nejsou stěžejní. Důležité pro nás je vědět, že se jedná o sociální sítě podporující NSFW obsah, případně umožňují jeho inzerování a monetizování. Dostupnost a rozšířenost sociálních sítí umožňuje lidem jednoduše přidávat fotky a videa pro ostatní členy a tím společně sdílet komunitní obsah v aplikacích, které uživatelé často používají pro více, než jen feederismus – mohou tedy mít své koníčky a zájmy na jednom místě.

Na všech sociálních sítích i webech figurují uživatelé, kteří obsah přidávají a ti, kteří obsah spravují. Správci neboli admini, mají primárně za úkol kontrolovat dodržování pravidel a regulovat dění ve skupině. Často také v reakci na zpětnou vazbu od členů zavádí nové funkce nebo přináší aktualizace. Hlavní obsah pak vytváří a sdílí sami uživatelé. Jedná se buďto o volně přístupné psané příspěvky, fotky a videa nebo o placený obsah, který je povětšinou od feedees.

Identifikace

V rámci komunity existuje několik rolí, které jsou od sebe odlišeny tím, že se k nim vážou jednotlivé zájmy, preference, specifické praktiky a dynamiky. Dva z největších webů, které jsem v práci zkoumala, umožňují svým uživatelům zaškrtnout si na svém profilu role se kterými se identifikují a uvést praktiky a obsah, který preferují. Tato identifikace je pro ostatní členy veřejně viditelná (které jsou veřejně viditelná. Společně s možností filtrování obsahu pomocí tagů¹⁰ usnadňuje uživatelům nalézt či vytvořit přesně takový obsah, jaký chtějí.

Například na webu baculky.com je při vytváření profilu možnost zadat svou váhu i výšku. Samotný web nenabízí zaškrtnutí různých specifik přímo při vytváření a úpravě profilu. To však není nic, co by nenahradily popisky a tagy. Těmi je možné označit jak svůj profil, tak nová vlákna, nebo každý jednotlivý příspěvek. Podle těchto tagů se dá na webu filtrovat a hledat obsah.

Tagů je na webu bezpočet, bohužel není dostupný jejich kompletní seznam. Například u jednoho konkrétního příspěvku bylo uvedeno 331 tagů, které jsou “prokliknutelné” a přesměrují uživatele na podobný relevantní obsah. Dostupné jsou však oblíbené, tj. nejvyhledávanější tagy, kterým je věnována celá boční část hlavní stránky. Tagy

¹⁰ Jednoslovná hesla, odkazující ke škále obsahu jejímž hlavním pojítkem je tag. Na webu baculky.com fungují jako odkazy s proklikem.

na baculky.com obecně nemají vždy jen jednoznačný charakter. A tak mezi nimi nenajdeme pouze ty, které by se, jak lze očekávat, zaměřovaly na vykrmovací techniky, pokrok v individuálním přibírání nebo různé „váhové kategorie“. Naopak, a díky tomu je tagů tolik, mezi nimi najdeme i tagy značně abstraktní, představující určitou ideji, událost nebo náladu. Jednoduše řečeno fungují tagy podobně jako na porno stránkách – každý si může v dlouhém seznamu kategorií najít určitý obsah, dle specifických hesel v návaznosti na své preference.

Uvedme si z každé zmíněné kategorie několik tagů. V rámci kategorie ohledně konzumace jídla a přibírání najdeme například tagy: „*eating*“, „*gaining weight*“, „*chugging*“, „*stuffed belly*“, „*belly stuffing*“, „*cake*“, „*pizza*“, „*fit to fat*“, „*messy eating*“. U kategorie velikosti a podobě/ částí těl vidíme „*SSBBW*¹¹“, „*great rack*“, „*BBW belly*“, „*chubby belly*“, „*nice boobs*“, „*plus size*“, „*hanging belly*“, „*before and after*“, „*PAWG*¹²“, „*thicc*“. Tagy kolem dalších vzhledových rysů bývají více obecné: „*beautiful face*“, „*Latina*“, „*Asian*“, „*ebony*“, „*makeup*“, „*glasses*“, „*tattoos*“, „*goth*“, „*cosplay*“. Poslední, abstraktní/ obecnější kategorie nabízí například „*goddess*“, „*McDonalds*“, „*Christmas*“, „*lazy*“, „*tease*“, „*fat talk*“, „*femdom*“, „*fantasy*“, „*public*“.

Na webu vykrm.com se s tagy setkáváme v porovnání s webem baculky.com podstatně méně. O to více jsou zde zato specifikované profily jednotlivých uživatelů.

Při vytváření profilu jsou prezentovány tři hlavní kategorie, pomocí kterých se má člen identifikovat. První kategorie „*body features I like*“, kde se dá ze 13 tělesných partií vybrat ty, které uživatel nejraději vyhledává. Je tam podpaží, ruce/nohy, hýždě, vousy, břicha, pupky, prsa (ženská/ mužská), hrud’/ prsní svaly, nohy, ruce, „*love handles*“ – boky, bradavky.

Další kategorií je „*I identify as*“ (identifikuji se jako), které jsou v komunitě určující a v dalších kapitolách jim bude věnována pozornost. Jedná se o: „*feedee*“, „*feeder*“, „*BBW*“, „*BHM*“, „*FA*“.

Poslední kategorie „*kinks and interests*“ (kinky a zájmy) odkazuje jak na praktiky, tak na určité „scény“, které jsou v komunitě populární. Kvůli velkému množství, které lze můžeme nalézt, zmíním jen některé: „*Balloon play*“, „*blueberry*“, „*force feeding*“,

¹¹ Super Size Big Beautil Women – super velká BBW

¹² Phat Ass White Girl – tlusté hýždě, bílá žena

„farting“, „growing unhealthy“, „hypnosis“, „science fiction gaining“, „gaining to immobility“, „male pregnancy“, „inflation“, „tight clothes/ popping buttons“.

Člen má také možnost si na profilu zvolit svůj „*origin*“ (původ). Zde má na výběr z celkem 9 etnik – *černoch/ africký původ, východní Asiat, Hispánc/ latina, blízký východ/ severní Afričan, mixed/ multi, nativní Američan, jižní Asiat, běloch.*

Jak můžeme vidět, weby se mohou i přes podobný obsah ve své struktuře v mnoha ohledech lišit a tím také přitahovat jiné druhy uživatelů.

Hierarchizace rolí

Jeden z feederů, Jiří, mi při rozhovoru kategorizoval hlavní role v komunitě a ukázal mi na nich, jak vnímá jejich propojenost.

„Myslím, že se role určitým způsobem stupňují. Na jednom konci je idea feedera a na druhém konci může být jakákoli jiná (komunitní) role, kterou si zvolíme. Řekl bych, že feeder tak nějak zahrnuje všechny role před ním, a pak role, které mu předchází, postrádají vlastní část vykrmování, ale mají všechno ostatní, a tak je to i s jinými rolami. Takže kdybyste měli třeba feedera, encouragera a fat admirera (FA) dohromady, řekl bych, že být encourager znamená být také admirer, ale neznámá to být feeder. Feeder je encourager a fat admirer, ale k tomu ho zajímá i vykrmování. Takže se běžně stává, že se role překrývají a zahrnují více věcí, že jedna předchází v druhou, je její podmínkou.

Je to jako taková bezpečnostní prověrka – na nejnižší úrovni je fat admirer. ten se dostane jen k těm nejnižším věcem. Pokud máte tu nejvyšší – feeder, můžete se dostat ke všemu. Fat admirer se dostane do nižších věcí a něco navíc, ale nedostanou se do toho, do čeho se dostane feeder.

Takže bych asi řekl, že jako jo, já jsem feeder, protože jsem fat admirer, jsem encourager, a taky vykrmuji. Takže mám všechny tyhle přesahy/ role. (Jiří, 21. 3. 2024)

Na vysvětlení Jiřího můžeme sledovat určitou hierarchii rolí. *Fat admirer* neboli ten, který obdivuje tloušťku/tuk, je základním stavebním kamenem proto, aby byl jeden považován za člena komunity. V rámci feederismu totiž nemusí jít všem o akt jezení a přibírání – hlavním pojícím aspektem je tuk. Členové nejčastěji spojují tuk s měkkostí, která jim přijde neskutečně přitažlivá. Nalezneme však mezi nimi i ty, kterým se zkratka líbí sledovat, jak se lidi vykrmuji, a to bez ohledu, jestli jsou tlustí nebo ne. Toto sledování se

však často váže s představou, že osoba, která jí, bude díky jezení přibírat, a tudíž se na ní tloušťka a měkkost dříve či později objeví.

Jak jsem již popisovala dříve, to, co kdo považuje za feederismus se mění s každým jednotlivým členem. Pro jednoho jde především o jezení a tolik mu nezáleží na „tloušťce a měkkosti“, pro druhého je to přesně naopak, třetí vyhledává oboje dohromady a čtvrtý to má zase trochu jinak.

Vraťme se ale k základnímu hierarchickému rozdělení rolí. Jak dále uvidíme, komunitní role nemusí mít vždy jasně vytyčené hranice. Mnohdy jsou vzájemně propletené a jejich význam se může místy překrývat. Přesto všechno zásadním způsobem strukturují fungování komunity. Členové se s rolí identifikují a ve svých osobních historiích často reflektují svou transformaci z rolí pasivnějších, pozorovatelských do rolí aktivnějších, materiálně i emočně zainvestovanějších.

Fat admirer a BBW

Fat admirer je člověk, kterému se obecně líbí tuk a tloušťka. Není specifikováno, kolik má mít člověk tuku, aby se FA (Fat admirer) líbil. Člena, který se označuje pouze za FA bude hodně zajímat tělesnost – jeho měkkost a plnost, křivky a proporce. Bude se mu líbit, když má někdo „pár kilo navíc“ nebo přímo pár desítek. Bude ho přitahovat jak vizuální stránka tloušťky, tak například to, jaké je velké břicho na dotek. K této roli se nutně nevážou specifické praktiky feederismu. Jeho hlavním atributem je samotný obdiv, který člověk chová k tuku a jeho manifestaci na lidském těle. Pro členy je to zároveň jakási nejnižší úroveň „bezpečnostní prověrky“ - tedy základním předpokladem pro navazující role v komunitě.

Když mluvíme o FA nemůžeme vynechat další, vágní, avšak všezahrnující zkratku, kterou nejspíš většina z nás zná. Na mysli mám *BBW*, tedy Big Beautiful Women (velké, krásné ženy) a méně používané *BHM*, Big Handsome Men (velcí, hezcí muži). Nejjednoznačnějším rozdílem mezi FA a BBW je jeho nositel. FA je člověk, kterému se tloušťka líbí, a BBW je oproti tomu ten, kdo na sobě tuk nosí. Samozřejmě pojmy se navzájem "neruší", jeden může být jak BBW, tak FA.

BBW se každopádně často používá i jako sebeidentifikace. Člověk tím jednoduše vyjadřuje svůj zájem o osoby velkých tělesných rozměrů. Rozdíl mezi FA a BBW v tomto směru není na papíře až tak velký. BBW se mnohem častěji než FA, používá mimo komunitu

a kontext feederismu. Je to například kategorie v pornografii nebo populární označení pro ženu, která je “krásná, přestože je velká”.

Závěrem tedy můžeme říct, že ačkoliv se BBW i FA běžně v rámci komunity používá, a v některých instancích bychom je mohly snadno zaměnit, BBW/ BHM je tou/tím, koho FA obdivuje a vyhledává. Ztotožňuje-li se jedinec s pojmem FA, můžeme s větší pravděpodobností předpokládat jeho zájem o feederismus, či minimálně obeznámenost s jeho slovníkem, kdežto užití zkratky BBW tuto implikaci neskrývá.

Encourager

Další „úrovni bezpečnostní prověrky“, jak nám již nastínil Jiří, je *encourager* (doslova ten, který povzbuzuje). Další stupeň proto, že k tomu, aby jeden byl encouragerem se předpokládá, že je také FA. Encourager je rolí, která už předpokládá, že se člověk podílí na komunitních praktikách. Význačné pro ni je, jak název napovídá, že povzbuzuje druhého k určité akci. Nejčastěji tedy uvidíme encouragery povzbuzovat feedees k tomu, aby snědli velkou porci jídla, nebo obecně, aby toho jedli hodně na každodenní bázi.

Forem, jak se dá naplňovat encouraging je opět nespočet. Pojícím prvkem je každopádně to, že encourager není „pasivním“ FA, kterému se jednoduše tloušťka líbí, ale v rámci komunity zaujímá aktivní pozici. Z níž druhého (především verbálně) podporuje v jeho feederistických snahách a tužbách.

Feeder

Posledním a nejvyšším stupněm je podle Jiřího *feeder* – ve kterém se snoubí ultimátní podoby rolí předchozích. Feeder by se totiž bez toho, aby byl FA a encouragerem, feederem stát nemohl. Zde se nám v jedné roli spojuje zájem o tloušťku, povzbuzování k vykrmování a zároveň osobní zaangażovanost do přibírání druhého.

Samozřejmě každý feeder může preferovat určitý aspekt více nebo méně. Důležité je ovšem poznamenat, že feederem se stává ten, který se jim nejen cítí, ale zároveň své “feederství” také aktivně vykonává. Což je koneckonců zřejmé i ze samotného překladu slova - “ten, který krmí.” Tato “nejvyšší úroveň” skýtá nejvíce komunitních praktik, které v různých kombinacích a intenzitách feeder provozuje. Přes velkou variabilitu se však budou týkat především “vykrmování”, a to nejčastěji s tím cílem, aby vykrmovaný (feedee) přibral. Avšak, už jen podle překladu slova – „ten, který krmí“ - bude cílem někoho vykrmovat, nejspíš tedy s cílem, aby vykrmovaný (feedee) přibral.

V závislosti na cílech, které si mezi sebou feeder a feedee stanovují, může “vykrmování” probíhat jak v dlouhodobých, tak krátkodobých kontextech, včetně jednorázových sexuálních setkání (ONS – one-night stand).

Feeder feedee jak obdivuje (FA), tak povzbuzuje a uctívá, tak vykrmuje, a tedy i hmotně podporuje na její cestě za více hmoty/hmotou.

Feeder a jeho feedee

Chceme-li plně pochopit, v čem feederismus spočívá a proč se lidé stávají feedery, neobejdeme se bez toho, aniž bychom se věnovali jejich protějšku. Feeder by totiž bez někoho, koho by vykrmoval – tedy bez *feedee*, nikdy být feederem nemohl a. Mezi feederem a feedee (může a často) nezřídka kdy také vzniká intimní/romantický nebo dokonce partnerský vztah. Mít vlastní feedee je feederem považováno za osobní úspěch. Feeder feedee jak obdivuje (FA), tak povzbuzuje a uctívá, tak vykrmuje, a tedy i hmotně podporuje na její cestě za více hmoty/hmotou.

Feedee je ten, kdo bývá vykrmován. Očekává se od ní tloušťka nebo minimálně měkkost. V kontextu práce vždy jedná o ženu. I když mužská a queer těla v komunitě mají své místo a rozhodně se dá obsah s nimi najít, při procházení webu vidíme velkou neúměrnost. Zároveň při čtení komentářů docela rychle přijdeme na to, že lidé, kteří se považují za feedery jsou zase častěji muži.

Říct, že feedee musí být tlustá, musí ráda jíst a přibírat by bylo redukcující. Spojujícím faktorem sice je akt jezení, každopádně není pravidlem, že by feedee měla být vždy tlustá, že by vždy měla aktivně přibírat, nebo vždy jíst pouze určitý typ jídla.

K pochopení role feedee se hodí analogie Jiřího ohledně „bezpečnostní prověrky“ od FA k feederovi. I u feedee totiž vše začíná u FA/BBW. Prvním stupněm je identifikování se buďto FA, větší člověk (BBW/BHM) nebo s obojím. Dalším krokem je otevřenost a zájem o „encouragement“ druhých. Ultimátním pravidlem je, aby feedee měla ráda jídlo a ráda ho jedla.

V komunitě jsou dva hlavní typy feedees. Můžeme se bavit o feedees, které nic nezveřejňují, mají své známé/ FA/ encouragery/ feedery se kterými se na webech seznamují a interagují s nimi, baví se o feederismu a účastní se komunitních praktik.

Druhý typ feedees jsou ty, které se svou cestu veřejně sdílí. Sdílejí obsah, mají vlastní profily a komunita jim mimo jiné slouží jako výdělečná činnost. Obsah feederů není na webech není tak častý, a to hlavně proto, že pohled je většinou optikou feedees – pokud se obsahu účastní i feeder, obsah je zveřejňován z profilu feedee a středem pozornosti je stejně feedee – podobně jako v heterosexuální pornografii hraje většinou hlavní roli žena a muž je tak nějak „do počtu“. Takovéto feedee se v komunitě přezdívá „modelka“.

Modelky vytvářejí a sdílejí různorodý obsah, od „stuffingu“, přes „chugging“ a „forced feeding“ po „modeling“ a „outgrown“. Specifika těchto praktik budou popsána níže. Obecně se ale obsah týká třech stěžejních aspektů. Překvapivě to je zase jídlo, jeho konzumace; přibírání; tělesnost, tloušťka a měkkost. Na fotkách nebo videích můžeme typicky vidět ženu, která jí velké porce jídla (často fast food, velký dort, jednoduše jídla s nadměrným množstvím tuku nebo cukru) a na sobě má malé, uplé oblečení, př. košili a kraťasy.

Oba typy feedees mají společné to, že své přibírání s někým sdílí a chtějí se o něj podělit. Na to, abychom odpověděli na otázku, proč se feedees tyto věci líbí a v čem jim praktiky přijdou vzrušivé zase nemáme dost prostoru, obecně ale čtenáři doporučuji reflektovat odpovědi na stejnou otázku u feederů, které přijdou později, protože jsou na sebe feeders a feedee tak napojeni, že potřeby a tužby na sebe navazují, a i když mohou být pro každého z jiné strany, týkají se stejných fenoménů – přibírání, jezení a tloušťky.

Feeder s feedee

Feeder je ten, který vykrmuje a feedee ta, kterou feeder krmí. Krmít se dá několika způsoby. V případě, že bydlí nedaleko, krmení může probíhat osobně. Feeder může vykrmovat tak, že jí jídlo buďto kupuje, vaří a následně jí krmí. V rámci vykrmování mohou praktikovat i další komunitní aktivity jako například dokumentace těla, vážení, počítání kalorických tabulek, funnel feeding, atp. (popsáno níže).

Dalším způsobem krmení je ten online. Feeder feedee na základě domluvy pošle peníze a feedee si jídlo koupí. feederovi posléze buďto pošle fotografie a videa, jak jídlo konzumuje, nebo si s feederem zavolá a společně s ním jídlo sní. Forem, jak jsou tyto dva způsoby naplněny je opět nespočet.

Obecně tedy mezi feederem a feedee vznikají dva hlavní způsoby, jak tento dynamický vztah naplňovat – online a offline. S tím se pojí i to, jak intenzivní vztah mezi

feedee a feederem je. V komunitě vídáme feedera a feedee v romantickém vztahu, to ale není pravidlem. Někdy vztah stojí pouze na směnném obchodě/ dynamice, kdy feeder za určitý obnos na jídlo plus cenu za obsah dostane chtěnou „objednávku“. Jindy je zase dynamika více přátelská a feeder a feedee jsou přáteli a feederismus je jejich společný koníček, nebo se může jednat i o více sexuálně myšlené „přátele s (feederismus) výhodami“, kdy spolu feeder a feedee mají vztah založený především na sexuálních praktikách feederismu.

Feeder není ve vztahu s feedee jen proto, aby krmil. Taky se nemusí vždy zaměřovat hlavně na krmení. Může ho obecně bavit BBW a užívá si, když žena jí, avšak nemusí ho moc zajímat aspekt přibírání. Také ho může ale zajímat především přibírání, může se zaměřovat na čísla, počítání kalorií, nových centimetrů v pase a kil na váze. Někoho může zajímat přibírání rychle a hodně s co nejvíce kaloricky nabytým jídlem. Druhého zase může zajímat pomalejší, ale udržitelnější vykrmování a přibírání a líbí se mu například starání se o a rozmazlování feedee, Další feeder může toužit po hubené feedee, kterou pomalu vykrmí nebo ho baví sledovat, jak se hubené ženě po jídle nafoukne břicho, jiného zase hubené ženy nezajímají vůbec a chce sledovat pouze ty silnější.

Feedee zase může bavit to, že ji někdo hýčká a stará se o ni a krmí ji. Může ji ale taky bavit, že ji někdo nutí jíst a přibírat a ve vztahu s feederem je více submisivní a své větší tělo ráda sdílí a nechává feedera s ním do určité míry nakládat. Jiné se k jezení tolik feeder nehodí, ale má ráda, když ji někdo uctívá její větší tělo. Další zase preferuje, když se s feederem o tom, co jí může bavit a celou svou cestu s ním sdílet.

Stěžejní informací o fungování rolí je fakt, že se všemi zmíněnými rolemi se může identifikovat jeden člověk. Jeden člověk může být jak FA, encourager, feeder, feedee, k tomu i BBW nebo BHM. V praxi to funguje tak, že se jedinec ujímá jednotlivých rolí kontextuálně. V případě feedera a feedee v jedné osobě může jedinec praktikovat například tzv. společné přibírání, kdy se lidé navzájem podporují v přibírání, společně tloustnou a oba mohou zastupovat všechny role podle situace.

Než se přesuneme k bližšímu popisu praktik a preferencí je potřeba zdůraznit, že z rozhovorů a pobytem v terénu je jasné, že neexistuje jasně daná hierarchie rolí, kde by a že by někdo (feeder) byl více členem komunity, než druhý (FA) na základě jeho role. Spíše nahlížejme role jako něco, co jedince začleňuje do komunity, a jednotlivé role na sebe navazují a vzájemně se podmiňují. Každá role na sebe váže určité preference a praktiky. S každou další „úrovní“ se role, jejich praktiky a co znamenají více definují.

Praktiky a preference

Co se týče preferencí, obecně se v kontextu této práce bavíme o heterosexuálních mužích, kterým se líbí větší ženy. Škála těl, kterou feederi považují za přitažlivé je obecně rozsáhlejší než škála majority. Tam, kde atraktivita těl pro majoritu končí, pro feedera pokračuje s tím, že těla na škále před tímto bodem také často shledává jako přitažlivá.

Hlavními praktikou feederů je vykrmování. Online vykrmování probíhá tak, že feeder pošle peníze feedee buďto v rámci soukromé konverzace nebo v reakci na veřejný příspěvek. Obsahem materiálu, který feedee posílá zpět bývají videa a fotky toho, co a jak feedee konzumuje, dále jejího těla (především břicha, stehen a hýždě) před a potom, někdy i vážení nebo měření částí těla před a po jídle.

Základem pro ideální vykrmování offline je pro feedera často – nakrmit feedee velkým množstvím jídla a pití, nechat ji se přejíst, následně ji hladit a masírovat břicho, pečovat o ni a potenciálně by vše mohlo být zakončeno sexem, kdy feeder při sexu feedee dokrmuje.

Dalšími praktikami, které feeder může vyhledávat je detailní počítání kalorií, měření a vážení feedee. Někteří chtějí, aby feedee co nejrychleji přibírala a chtějí ji mít v co největších rozměrech. Jiné zase baví čísla a sledování progresu, nezáleží jim ale tolik na rychlosti přibírání jako spíše na tom, aby feedee jedla a pomalu ale jistě se na ni kila ukazovala.

To, jak feedee jídlo konzumuje se mění v závislosti na preferencích feedee nebo domluvě s feederem. Zde se otevírají různé dynamiky a preference, které mohou vycházet i z jiných sexuálních/ intimních fenoménů. Pro zjednodušení se dá vykrmování dělat konvenčním „vanilka“ způsobem. V tom druhém případě se bavíme o feederismu, který stojí na dynamice submisivního a dominantního, mohli bychom ho zařadit do BDSM životního stylu.

V takovém případě se nám dále větví, jak krmení probíhá. Bavíme se tady například o nuceném krmení, kdy je feedee svázaná a feeder sám ji krmí – buďto tak, jako by rodič krmil své dítě, nebo jeden příklad za všechny je takzvaný „funnel feeding“ (krmení trychtýřem). V tomto případě u sebe má feedee vždy někoho, kdo ji krmí. Feedee je často svázaná na židli a feeder nad ní drží trychtýř s trubící, která vede do její pusy. Trychtýřem většinou putuje tekutý obsah, kaloricky bohatý – může se jednat o rozmixované jídlo, ale

častěji jde například o „cake mix“ (směs na pečení dortu) rozmixovanou s nejučinnější smetanou a mlékem, které se dá najít nebo roztátá zmrzlina. Cílem je skrze trychtýř donutit feedee vypít co nejvíce může.

Pro další vykreslení možných komunitních praktik představím nejčastější obsah na webech, který feedees zveřejňují. Na prvním místě je již popsán „stuffing“ (nacpání se/ vykrmování) a „feeding“ (krmení) feeding, na rozdíl od stuffingu vždy zahrnuje druhého člověka. Na druhém jsou „obyčejné“ fotky feedees ve spodním prádle zaměřujících se hlavně na části těla, kde se nejvíce ukládá tuk. Na stejné brdo se stuffingem je i chugging neboli „pití na ex“. Cílem je vypít co nejvíce litrů sody, „cake mixu“, piva a dalších kaloricky nabytých nápojů. U chuggingu je specifické to, že se díky tekutinám břicho naplní a zvětší rychle, a tudíž feedee „roste před očima“. Na chugging alkoholu, především kalorického piva se váže další specifický obsah – „opilost“.

Další typ obsahu, na který narazíme se týká samotného těla. Obsah se zaměřuje na specifické části těla, na to, jak se tělo mění nebo jeho ukazování v jeho velikosti a měkkosti.

Obsahem jsou například „before and after“ (před a po), „weight in“ (vážení) a „measuring“ (měření). Všechny tyto praktiky se týkají okamžité nebo postupného zvětšování těla. Základní rozdělení „před a po“ obsahu je dvojitý. Buďto ho vidíme v rámci jedné vykrmovací seance. Feedee ukazuje své tělo, hlavně břicho před a po jezení. Cílem je vidět, jak se zvětšila, nafoukla, aby bylo vidět, že je najezená. Druhá forma ukazuje dlouhodobější proměny. V tomto případě vidíme hlavně fotografie v rozmezí několika týdnů, měsíců nebo let na nichž sledujeme to kolik feedee za určitou dobu přibrala, jak na ni kila navíc vypadají.

„Vážení“ se také týká dlouhodobějšího horizontu. Jeho cílem je tak nějak potvrdit/prokázat, že feedee opravdu přibírá na váze. „Vážení“ probíhá tak, že si feedee stoupne na váhu a buďto se u toho natočí nebo vyfotí s číslem na váze, které může srovnávat s předchozím vážením.

Dalším typem obsahu je „měření“. To, podobně jako „vážení“ má číselně potvrdit zvětšování. Místo stoupání na váhu se používá měřicí páska pro získání mír. Nepřekvapí nás, že nejčastěji se měří obvod břicha, následně stehen a hýždě a v neposlední řadě rukou.

Stěžejní praktikou je také „belly play“ (hrátky s břichem). Tato praktika je jedním z nejčastějších obsahů, které se na webu objevují. „Belly play“ zahrnuje hlazení, mačkání, masírování, zvedání a třepání s břichem. Jedná se o praktiku, která se zaměřuje vyloženě na

břicho. Cílem je ukázat jaké má jedinec měkké, jemné, příjemné, tučné a v konečném výsledku hezké a sexy břicho.

Další a poslední obsah o kterém se zde zmíním je modeling. Modelky ukazují například ve spodním prádle, ve svém novém oblečení. Obecně ukazují své tělo a jak může vypadat v různě padnoucích věcech. Dokonce se mohou ukazovat i ve starém oblečení, nebo v oblečení, které jim je malé. Tomuto obsahu se říká „outgrown“ (přerostlé) a zase směřuje ke zvětšování těla.

Každodennost feederů

V následující analytické části chci s pomocí rozhovorů ukázat, jak feederismus vnímají jeho samotní členové a jak rozmanitý a nejednoznačný terén to je. Porovnáním mezi médii a samotnými členy chci ukázat, že nejen mediím často chybí emický pohled lidí, kteří feederismus nevnímají jako něco, co vede k nezdravému, a tudíž nespokojenému životu, a že komunitu často zobrazují více extrémně, než ji vnímají a praktikují samotní členové.

Pokusím se objasnit to, co je feederům společné, a co je naopak odlišuje. Hlavními tématy rozhovorů budou kromě osobních příběhů figurovat fenomény zdraví, velikosti těl, konzumace jídla, standardů krásy atp. Prostřednictvím zmíněných fenoménů zodpovíme jednu z výzkumných otázek a to je *„Jak se Feederi v komunitě vztahují k vnímání a praktikování tělesnosti? Jak se tento pohled liší/neliší od toho majoritního?“*

Analytická část je rozdělena na dvě části. První představuje jednotlivé feedery pomocí krátkých medailonků, na nichž se pokusím demonstrovat rozmanitost členů, jejich preferencí a zkušeností. Druhá část pomocí tematicky zaměřených celků analyzuje příběhy feederů, jejich zkušenosti, názory a postoje ohledně komunity, jejímu zaměření na tloušťku a z toho vycházející aspekty tělesnosti a zdraví. Budu ukazovat, jak feederi přišli s komunitou do kontaktu, co jsou jejich preference a fantazie, kde jsou naopak jejich limity a jak vypadá feederismus v jejich životě. Dále popíšu, jak feederi vnímají zdraví, v čem se rozchází a zase schází s majoritním diskurzem. V poslední části se zaměřím na to, jaká je zkušenost feedera.

Představení feederů

Jiří

Jiří pochází se Severní Ameriky. Je mu 25 let a studuje a pracuje v oblasti enviromentalistiky. Zná ho z webu vykrm.com, kde jsme si o feederismu psali. Jeho profil na vykrm.com obsahuje i fotografie a má na něm uvedeno, že se identifikuje jako feeder a FA. Na základě naší konverzace a jeho profilu jsem usoudila, že je docela aktivním členem komunity, což mi při rozhovoru sám potvrdil.

O tom, že se mu líbí větší ženy ví od cca 12 let a mezi tímto zjištěním a spojením větších těl s konzumací jídla nebyla žádná prodleva. První setkání Jiřího se svou preferencí zažil totiž při sledování animovaného seriálu, ve kterém se přejídá tlustý člověk. Přišlo mu to natolik fascinující, že si na internetu začal prohlížet obrázky velkých břich, což ho zavedlo i na YouTube, kde se setkal s feederismem. Jak sám popisuje, v tomto věku mu velká těla a přejídání se přišlo lákavé a zajímavé. Uvědomění, že je feederismus spojen s jeho vlastní sexualitou a preferencemi přišla s dospíváním.

Díky tomu, že Jiří už od docela útlého věku sledoval komunitní obsah a byl členem, a několik jeho partnerek bylo také členkami a všechny jeho partnerky byly větší. Fakt, že se jeho preference je feederismus sdílel se všemi, každopádně praktikoval jej jen s těmi, které s ním zájem sdílely a tudíž chtěly. Feederismus a jeho aspekty jezení a přibírání vnímá jako chtěný a příjemný doplněk vztahu a obecně ho vyhledává, ale od partnerek nevyžaduje. Co se týče tělesné preference, uznává, že neví, zdali by ho hubený člověk přitahoval.

Mezi jeho preferované praktiky patří vykrmování a přibírání. Další praktikou, kterou preferují úplně všichni feedeři je belly play. Kromě feederismu ve vztazích má zkušenosti i s vykrmováním feedees online, zmínil se, že peníze na jídlo poslal minimálně 15 feedees. Obecně má rád, když se feedee potažmo partnerka pořádně přejí a on může sledovat, jak se zvětšuje před očima. Je to pro něj známka toho, že se mu v životě daří.

„Když partnerka přibírá, je to pro mě příjemné. Znamená to, že se věci daří. Vztah prosperuje, což mi přináší dobré pocity, které se odráží i v dalších oblastech mého života.“
(Jiří, 21. 3. 2024)

Sám Jiří by ale nepřibíral. Chodí do posilovny, zajímá se o výživu a dává si pozor na to, co jí. Nikdy o feederismu nepřemýšlel jako o něčem, co by měl praktikovat na svém těle.

Líbí se mu, když si feedee dovolí sníst co chce a užívá si to, protože si to skrze ni může užívat také.

Marián

Marián je 30letý konzultant ze Severní Ameriky. Je přes rok ženatý (s větší ženou), která pracuje jako učitelka hudby. Byl to jeden z prvních lidí, se kterými jsem se v komunitě spojila, na jedné ze sociálních sítí. Zním ho tedy několik let a poznala jsem jeho zkušenosti a přístup ke komunitě, když ještě nebyl ve vztahu, už vůbec ne ženatý. S manželstvím se přestal být v online komunitě tolik aktivní, každopádně feederismus je přítomný i v jeho offline životě.

Na to, že se mu líbí větší ženy taky přišel docela brzo. Popisuje, že na základní škole necítil žádný odpor nebo znechucení při pohledu na větší lidi, tak jako jeho okolí, ale naopak ho to přitahovalo.

„Při pomýšlení na tlustého člověka jsem cítil takové teplo a útulnost.“ (Marián, 7. 4. 2024)

U Mariána přišel aspekt jezení až později. Jako FA prohlížel internet a postupně se začleňoval do komunity s čímž si začal všimnout vykrmování a našel se v tom. Několik feedees finančně v přibírání podporoval a v komunitě také potkal dvě z jeho bývalých partnerek, se kterými feederismus aktivně praktikoval.

Dnes jsou komunitní praktiky v jeho vztahu přítomné a identifikuje se jako feeder i feedee. Sice se s manželkou nepotkal v komunitě, ale přišli na to, že oba mají s feederismem zkušenosti. Manželka pro bývalého partnera přibírala, ale nakonec zjistila, že ji více baví feederistický aspekt a s Mariánem si užívá tzv. bloating¹³. Marián pro manželku při bloatingu vypije hodně piva a nechává jí hladit a masírovat mu břicho. Kromě toho pro manželku přibírá, ona však z povahy své profese přibírat nechce.

Marián sám z komunitních praktik preferuje vykrmování, přibírání pro něj u feedee nehraje velkou roli. Rád se o feedee prostřednictvím vykrmování stará, hýčká ji krměním a mazlí se s jejím měkkým tělem, jehož měkkost a velikost obdivuje.

¹³ „nafukování“ - praktika, kdy se nejčastěji tekutinami plní břicho, dokud není značně nafouklé a zvětšené. Používá se především pivo, sotda, často kola s mentos pro rychlý efekt.

S manželkou podle Mariána žijí aktivně. Po práci chodívají na procházky a manželka vaří doma. Marián tedy přibírá tak, že jí velké porce navařeného jídla, každopádně za tlustého ho považovat nemůžeme

Jan

Jan je studentem vesmírného inženýrství. Pochází ze Severní Ameriky a ve svých 23 letech má jasnou představu o tom, co od členství v komunitě čeká. Potkávám ho na sociální síti, kde mu po krátkém dopisování nabízím rozhovor. Jan s feederismem nemá tak bohaté zkušenosti jako Marián nebo Jiří, za to má detailní fantazie a plány do budoucna točící se kolem feederismu.

Jan o své preferenci také ví dlouho. Věří, že dnes větší ženy shledává atraktivní, protože vyrůstal s větší mámou. Jídlo, a tudíž i feederismus se k jeho preferenci přidalo také brzo, někdy kolem 11 let. Popisuje mi, jak četl knihu, v níž žena spolýká mouchu nebo viděl film, ve kterém jedna z postav spolkně celého člověka a jak ho obě instance fascinovali.

Jan nikdy neměl partnerku a žije docela samotářský studentský život. Mluvil semnou o tom, jak je pro něj těžké najít si partnerku, a to i z důvodu diagnostikovaného autismu. Feederismus a jeho praktiky pro něj tedy existují hlavně v online prostředí, kde aktivně finančně podporuje kolem 8 feedees. Posílá jim peníze na jídlo a platí si předplatné k jejich obsahu. Dvě z nich jsou pro něj ale tzv. TOP, protože s jednou z nich chtěl navázat i osobnější, potažmo fyzický kontakt.

Jeho největší fantazií je najít si partnerku, se kterou by sdíleli takovou míru lásky a důvěry, že by společně mohli podstoupit cestu k imobilitě feedee. Jan by se o partnerku feedee chtěl starat materiálně, finančně i emočně. K tomu, aby se fantazie mohla stát skutečností, Jan pečlivě studuje a pracuje na tom, našel uplatnění, které slibuje slušné peníze, kterými by mohl podporovat feedee doma na gauči s jídlem. Od ostatních feederů se liší především v tom, že tam, kde preference ostatních končí, tam jeho pořádně začínají. Nejvíce se mu tedy líbí vykrmování, přejídání a přibírání.

On sám přibírat nechce. Identifikuje se jako feeder a říká, že proto, aby se mohl o imobilní ženu starat, musí být silný a zdravý. Sám chodí do posilovny a snaží se jíst vyváženě.

Matěj

Matěj je dvacetiletý student filmu a kameramanství a pochází ze Severní Ameriky. Zním ho díky tomu, že zareagoval na můj příspěvek o bakalářské práci. Při rozhovoru se dozvídám, že je čerstvě zadaný a jeho přítelkyně není větší, ani z komunity a o jeho preferenci se s ní váhá mluvit, bojí se neporozumění.

O své preferenci ví od útlého věku. Na základní škole preferoval přátelit s většími lidmi. Matěj mluvil i o tom, že jeho otec také preferoval větší ženy, což ho zaujalo a podnítilo v něm zájem vědět víc. Jako ostatní tedy plynule přešel do online prostředí, kde komunitu našel. Matěj v rozhovoru často akcentoval fakt, že pochází z černošské komunity (jako jediný z feederů), kde je tloušťka mnohem více akceptovaná a on díky tomu svou preferenci vnímal jako něco přirozeného.

I když přítelkyně o jeho preferenci neví, Matěj věci, které s partnerkou dělají popisoval v kontextu komunitních praktik. Rád s ní chodí jí zve na jídlo, bere ji do bufetů na styl „sněz, co můžeš“. Před partnerkou několika feedees posílal peníze na jídlo.

Co Matěje odlišuje je, že se tolik nezajímá o aspekt přibírání, ani o velikost těla. Vážení, počítání a sledování progresu ho nezajímá. Když preferuje větší těla a je to něco, co ho přitahuje nejvíce, jeho nejoblíbenější praktikou je vykrmování, k čemuž podle jeho člověk nemusí být tlustý. Nejvíce ho baví vykrmování společně se sledováním, jak druhý jí. K tomu je pro něj důležitý aspekt péče a starosti o druhého.

Matěj o sobě tvrdí, že má rychlý metabolismus, proto byl vždy hubený a sám se jako feedee nevidí. Občas si prý zajde do posilovny a snaží se jíst intuitivně kvalitní jídlo.

Ondřej

Ondřej pochází ze Střední Evropy, pracuje jako technik a je mu 26 let. S Ondřejem jsem se o feederismu bavila pár dní před začátkem rozhovorů, a tak jsem mu nabídla, aby se jich také účastnil. Ondřej do vzorku přinesl unikátní zkušenosti a pohledy na komunitu.

Unikátnost Ondřejové zkušenosti je především to, jak nebo spíše kdy svou preferenci poprvé objevil. Feederismus mu představila jeho bývalá partnerka potom, co začala aktivně přibírat. Ondřejovi bylo kolem 22 let. Jeho další cesty vedly na internet, kde se seznámil s komunitou a sám začal praktikovat jak role feedera, tak feedee.

S partnerkou byli ve vztahu na dálku tudíž praktiky, které spolu realizovali se děly hlavně online. Kromě partnerky a jedné feedee nikoho aktivně v přibírání nepodporoval. Ondřej byl ve vztahu, kde oba plnili roli feedee a feedera. Navzájem se podporovali v jezení i přibírání, praktikovali spolu vzájemné vykrmování. Mimo to se Ondřej v rozhovoru přinášel i kritické pohledy na komunitu. Mluvil o tom, jak se mu nelíbí, že jsou v komunitě často zveřejňovány fotografie žen bez jejich vědomí nebo o toxické maskulinitě a faktu, že někteří feedeři tlačí moc „na pilu“ a využívají feedee modelky pro své vlastní uspokojení na úkor jejich mentální i fyzické pohody.

Sám si užívá vykrmování i přibírání. Větší tělo mu přijde přitažlivé, stejně tak jako u ostatních oceňuje jeho měkkost. To, proč ho přibírání baví je metrický aspekt – baví ho sledovat tabulky a čísla, a i skrze ty sledovat, jak se tělo mění a zvětšuje. S bývalou partnerkou si navzájem posílali fotografie a videa, volali si spolu a navzájem se tak podporovali a sdíleli společně cestu k většímu tělu. O přitažlivosti Ondřej přemýšlel nejen jako o sexuální, tematizoval i určitý pocit, který v něm větší ženy vyvolávají.

„Pro mě jsou větší holky přitažlivé nejen sexuálně, ale celkově. Přijdou mi roztomilejší a přístupnější. Nemůžu přesně vysvětlit proč, ale předpokládám, že větší holka bude milejší a zajímavější na povídání než hubená. Nějak mi přijde jednodušší a lepší oslovit někoho s větší postavou.“ (Ondřej, 23. 3. 2024)

Na rozdíl od ostatních feederů u něj není tak zřejmý rozdíl mezi tím, jak vnímá tělo feedee a tělo své. Jako feedee i feeder netematizuje různé přístupy a nerozděluje sebe od feedee. To, co by chtěl pro feedee – vykrmovat a přibírat by bez váhání praktikoval i u sebe. Ondřej momentálně nikoho nevykrmuje a sám nepřibírá. Řekl mi, že sám přibírat nechce, protože to není tak naplňující a uspokojující jako s druhým člověkem.

Lukáš

Poslední feeder, který byl i s poslední s kým jsem vedla rozhovor byl Lukáš. Lukášovi je 40 let, žije ve Střední Evropě a pracuje jako archeolog. Zareagoval na můj příspěvek a při rozhovoru jsem zjistila, že má s feederismem dlouholeté zkušenosti, jako nestarší z vzorku. Pamatuje si weby a fóra, které už neexistují nebo také jména modelek, které už v komunitě dlouho nic nesdílejí.

Lukáš popisuje kdy si uvědomil, že se mu líbí větší ženy. První uvědomění přišlo někdy ve druhé třídě základní školy, tedy někdy kolem sedmého roku, kdy potkal podle jeho

slov „*obrovskou*“ ředitelku. Prý to v něm vyvolalo něco, co s věkem rozvíjelo a postupně se jeho zájem přesouval i do online komunity, kde finančně podporoval a pořád podporuje několik feedes. Sdílí tak zkušenost s většinou participantů.

Dnes je Lukáš v dlouhodobém partnerství. Jeho žena je také větší, avšak sama nechce přibírat a o feederismu se spolu nijak aktivně nebaví. Sice o něco o jeho preferencích ví, ale feederismus je v jejich vztahu více Lukášovou soukromou záležitostí. Před partnerkou Lukáš randil s několika feedees z komunity, které vykrmoval a pomáhal jim přijmout své tělo takové jaké je. Mluví i o tom, že se snažil randit s menšími ženami, ale zjistil, že to nefunguje kvůli jeho specifickým sexuálním preferencím.

Lukáš v průběhu celého rozhovoru zdůrazňoval, jak neskutečně sexy mu přijdou líné ženy, které sedí doma a jedí. Mezi jeho preference patří hlavně vykrmování a přibírání, které praktikoval i na vlastním těle a s pomocí encouragerů na internetu, kvůli manželce však feedera nemá, i když v minulosti měl i s tímto aspektem zkušenosti.

„být líný znamená být sexy. Je to spojený s tím, že se člověk nehýbe, takže tloustne. To mi přijde hrozně sexy.“ (Lukáš, 20. 4. 2024)

Lukáš momentálně aktivně nepřibírá, protože má jako archeolog fyzicky náročnou práci a je to pro něj tedy podle jeho říká, skoro nemožné. Tvrdí, že sám jí méně, než by měl a že na komunitu feederismu nemá tolik času, kolik by chtěl. Každopádně jednou by se od někoho rád zase nechal podporovat v přibírání a sám aktivně podporuje v online komunitě.

Seznámení s feederismem

Z představení feederů je jasné, že většina o své preferenci ví dlouho. Kromě Ondřeje si všichni svou preferenci uvědomili v dětství, především na začátku puberty, kdy se poprvé začínají objevovat myšlenky o atraktivitě a sexualitě. Toto zjištění tedy pro většinu není přelomové a zásadní, přichází organicky a formuje se společně s osobností, zkušenostmi a preferencemi jedince.

Jak už víme, majoritní společnost o feederismu uvažuje jako o něčem vybočujícím z normy a tím ho konstituuje, jako něco, co nespadá pod “normální”. Jedním z mechanismů antagonizace je označení feederismu, jako něčeho patologického a deviantního. Když se bavíme o komunitách zahrnující nekonvenční sexuální praktiky, často slyšíme, že se k takové nekonvenční preferenci musí vázat něco zásadního, co ji v člověku vzbudilo – nejčastěji trauma nebo sklony k parafilii. U příkladů feederů ale vidíme, že svůj zájem

nespojují s žádnými traumatickými zkušenostmi nebo jinými patologickými vzorci. O své preferenci mluví jako o něčem, co samo přišlo a oni s tím po svém naložili.

Způsoby, jakým svou sexualitu feederi objevili jsou také podobné. Kromě Ondřeje a Mariána se všichni zmiňují o filmech nebo jiných médiích, ve kterých viděli někoho velkého něco jíst, což v nich vzbudilo zájem o to vědět víc. Většina také mluví o tom, že svou preferenci si začali uvědomovat v interakci se svým okolím. Buďto je tlustí lidé neznechucovali, tak jako ostatní; měli přirozený zájem vyhledávat a přátelit se s většími lidmi nebo v nich pohled na ně vyvolávat zájem a s časem i atraktivitu.

„Řekl bych, že jsem si uvědomil, že mám rád velké ženy, asi tak zároveň s tím, že mám obecně rád ženy. Bylo to ke konci základky, mohlo mi být tak jedenáct. Tehdy jsem to sice nevěděl, ale už jako dítě mě to nějak bavilo. Byl jsem posedlý věcmi, které jsem viděl, i když jsem nechápal proč. Byla to taková morbidní zvědavost. Třeba jsem koukal na jeden kreslený seriál (Clifford the Big Red Dog) a byla tam jedna epizoda, kde se postavy přejídají a pak ztloustnou. A kdykoli to v televizi opakovali, vždycky jsem se na to díval.“ (Jiří, 21. 3. 2024)

„No, jeden moment si pamatuju fakt dobře. Bylo to někdy ve druhý třídě, když jsem potkal ředitelku školy, byla to fakt velká ženská. Pro mě tehdy obří, že jo. Něco jsem cítil, což bylo divný na sedm nebo osm let, no a pak už to jenom pokračovalo.“ (Lukáš, 20. 4. 2024)

Nad preferencí feederů jsem v závislosti na datech začala uvažovat jako nad sexualitou, kterou si jedinec evidentně nevybírám. Tím, jak na svou preferenci přichází a jak ji prožívá, nevybočuje feeder z žádné normy – kromě samotného faktu, že objekt jeho touhy je tlustý. V průběhu dospívání zjišťují, co se jim jako heterosexuálním mužům na ženách líbí a v určitém bodě, často po vstupu na internet nebo sledováním médií, zjišťují, že je něco vzrušuje na ženách, které jsou větší, a ještě k tomu se přejídají.

„Proč se mi to líbí? Na to jsem se také pokoušel zeptat sám sebe. Došel jsem k závěru, že je to jako ptát se proč je někdo, kdo je gay, gay? Ví to vůbec on sám?“ (Jiří, 23. 3. 2024)

Preference a fantazie

V majoritním diskurzu je tloušťka a s ním spojené tlusté tělo nechtěné. Pro společnost takové tělo není estetické, je nezdravé, zabírá moc prostoru a tím pádem pro něj není ve společnosti místo (Kulick, 2005). Tloušťka je celospolečenským problémem, který se musí vyřešit. To určuje majoritní diskurz o zdraví, ve kterém se často objevuje ve spojitosti se slovy "krize" například „pandemie obezity“, „rapidní tloušťnutí dětí“ nebo „civilizační

onemocnění“. Na diskurz o zdraví se nabalují i další strategie, jakými se tloušťka stigmatizuje. Jedním z příkladů je reprezentace tlustých těl v médiích, která je i přes současný trend, ve srovnání se štíhlým/vysportovaným tělem mnohem méně častá. Jedním z důvodů, proč velká těla (natož tak v kontextech, která nejsou ryze komediální) do médií nepatří se zase týká zdraví. Často narážíme na názory, že ukazovat tloušťku znamená ji glorifikovat a podporovat nezdravé návyky. Ještě častější je tvrzení, že na tlusté tělo se “nikdo nechce dívat“, je odpudivé, a proto by nemělo být vidět (Tamtéž).

Stigmatizace nevyhnutelně vede k marginalizaci tlustých lidí. Nedostává se jim stejných možností – například je na základě jejich velikosti nepřijmou do práce, protože s tloušťkou se podle majoritní společnosti neodmyslitelně pojí nezdravé návyky, nezodpovědnost a lenost (Kulick, 2005). Tlusté tělo je podle majority ošklivé, nepřitažlivé, nezdravé a člověk, který na tlusté tělo „trpí“ je nezodpovědný, líný, nezdravý a neumí se o sebe postarat. Chtěné tělo je štíhlé, zdravé a fyzicky aktivní. Štíhlému člověku je často připisována řada kvalit, a tak je automaticky vnímán jako zodpovědný, šťastný, úspěšný, čistý aj. Člověk tím, že není tlustý signalizuje okolí, že má zájem se o sebe starat. V protikladu majoritního diskurzu však v mnohých otázkách stojí feederi. Jak uvidíme později, fakt, že všichni z feederů do určité míry do majoritní společnosti spadají, výrazně ovlivňuje, co si o své preferenci a s ní spojenými fenomény myslí a vypadat dobře.

V protikladu majoritního diskurzu však v mnohých otázkách stojí feederi. Jak uvidíme později, fakt, že všichni z feederů do určité míry do majoritní společnosti spadají, výrazně ovlivňuje, co si o své preferenci a s ní spojenými fenomény myslí.

„Na feederismu se mi hlavně líbí dvě věci. První je protikulturní postoj, kdy ženy ignorují společenské normy o štíhlosti a hlídání jídelníčku. Oceňuji, že jdou proti těmto nesmyslům, a přitom vypadají krásně. Líbí se mi, že to jde proti. Sám mám mladší sestru, takže jsem viděl, jaké tlaky na ni byly kladené a jak s tím bojovala. Taky moje ex partnerka oceňovala, že obdivuji její tělo takové, jaké bylo, protože cítila tlak společnosti kvůli tomu, jak vypadala. Je pro mě teda uklidňující vidět, že existuje takový rebelský přístup proti tomu.“ (Marián, 7. 4. 2024)

Z dat usuzuji, že pro některé feedery můžou aspekty “nezdravé životosprávy”, které majoritní diskurz odmítá a soudí, důvodem, proč je může přitahovat a principem “zakázaného ovoce” přidávat jim na vzrušivosti. A tak například běžně opovrhovaná lenost může být v komunitě vnímána jako něco „sexy“ (viz Lukáš). Obecně je pro feedery větší

tělo chtěné. Je přitažlivé, estetické a člověk, který je tlustý budí ve feederech zájem. Na základě dat tvrdím, že diskurz feederismu se ve své podstatě a ve většině aspektů vymezuje a konstruuje v opozici vůči majoritnímu pohledu.

„Na feederismu se mi hlavně líbí dvě věci. První je protikulturní postoj, kdy ženy ignorují společenské normy o štíhlosti a hlídání jídelníčku. Oceňuji, že jdou proti těmto nesmyslům, a přitom vypadají krásně. Líbí se mi, že to jde proti. Sám mám mladší sestru, takže jsem viděl, jaké tlaky na ni byly kladené a jak s tím bojovala. Taky moje ex partnerka oceňovala, že obdivuji její tělo takové, jaké bylo, protože cítila tlak společnosti kvůli tomu, jak vypadala. Je pro mě teda uklidňující vidět, že existuje takový rebelský přístup proti tomu.“ (Marián, 7. 4. 2024)

Esteticky je tělo pro feedera přitažlivé právě díky tloušťce. Přitahuje ho jeho velikost, měkkost, křivky, tvar, kulatost nebo tíha. Je to hlavně atraktivní tělo, na které se automaticky nemusí vázat otázka zdravotní či nezdravosti.

Z rozhovorů mi vyplynulo, že v rámci feederismu je velké tělo nejen nějakou statickou jednotkou, která má “sex appeal”, ale je také místem, ke kterému se váže specifická praxe. Všichni feedeři, kromě Matěje, preferují větší těla a ve svých partnerech tloušťku vyhledávají. Každý má unikátní preference a fantazie, ale většina se shoduje na oblíbených praktikách – vykrmování, přibírání a belly play. Jezení zde tedy překračuje rovinu fyzické nutnosti, ale naopak nabývá specifického významu a konečně i “provedení”, které je v rámci feederismu žádoucí (Mauss, 1950). Intenzita každé z praktik a její realizace je však to, co se liší. Každý z feederů, v závislosti na svých preferencích a životní situaci, má svou vlastní kombinaci praktik.

„Rád koukám na videa s chuggingem nebo třeba s experimenty jako cola a mentos nebo banány a sprite, kde je vidět, jak někomu, kdo má na sobě těsné kalhoty nebo košili, praskají knoflíky. To mě fakt bere. Ale taky mě baví nejenom se na to dívat, ale i přispět finančně a ideálně i osobně. Třeba přijít domů s večeří, která má 3000 kalorií, a říct: 'Miláčku, připravena?' Pak bychom další 4-6 hodin jedli, já bych ji krmil, šli bychom spát úplně nacpaní, dával bych ji masáže břicha a možná bychom se i pomilovali, podle toho, jak bychom se oba cítili. A pak bych sledoval, jak pomalu stoupají čísla na váze.“ (Jan, 25. 3. 2024)

V datech jsem vyzozovala, že obecně existuje rozdíl mezi tím, co feedeři praktikují versus to, nad čím přemýšlejí. Ve fantaziích dokáží zpravidla zajít mnohem dál, než by byli ochotni zajít v reálném životě.

Například Jan, který sice nemá zkušenosti v reálném životě, zato ale bohaté v online komunitě, popisuje, co ho na praktice vykrmování baví.

"Je to to okamžité zvětšení břicha. To instantní uspokojení mě přitahuje a vzrušuje. A pak se to pomalu tráví a mění na víc tělesného tuku. Takže břicho se zvětší, pak se pomalu zmenšuje, a pak to uděláš znovu. Bum, zase je velké, a pak se pomalu zmenšuje." (Jan, 25. 3. 2024)

To, co je podle Jana na těle přitažlivé je jeho možnost se zvětšovat. Ve fantaziích si užívá zvětšování jak v rámci jedné seance vykrmování, tak dlouhodobého tloustnutí. Jako jediný z feederů jeho preference zasahuje i do imobility. O imobilitě však v rámci fantazií přemýšlí i někteří další feedeři, tu však ale dokáží akceptovat pouze mimo realitu.

Jak jsem viděla v rozhovorech, feedeři často ve svých preferencích naráží na to, že jejich zájem není normální. Jsou konfrontováni s tím, že majoritní diskurz jejich koníčků odsuzuje, a ne vždy o něm mohou volně hovořit. Tváří v tvář této skutečnosti se feedeři musí se svým zájmem alespoň nějakým způsobem smířit – přinejmenším do té míry, aby mohli feederství praktikovat. Jak jsem uvedla v předchozích částech, být feeder totiž znamená aktivně se podílet na feederské praxi a vyhledávat osoby, které zájem sdílí.

Někteří feedeři si tak vytváří vlastní konstrukci toho, jak se ke své nekonvenční pozici vztahovat, jak ji interpretovat a přijmout. Data z rozhovorů tedy interpretuji tak, že se většina feederů snaží nekonvenčnost feederismu alespoň elementárně sloučit a zasadit do majoritního diskurzu, ve kterém byli sami socializováni a který je silně ovlivňuje.

Limity a realita

Přitažlivost velkého těla má i pro feedery hranice. Hranice přitažlivosti nemusí korespondovat s tím, jak feedeři smýšlí o feederismu ve fantaziích. Feedeři naráží na to, co jim v představách přijde atraktivní, avšak v reálném životě by takové určité tělo nebo praktiky podporovat nechtěli.

„Já mám obecně rád, když někdo hodně jí a pořádně se nacpe. Nejsem ale někdo, koho by zajímala imobilita, a jenom částečně mě zajímají určité části životního stylu feederismu.“

Myslím, že jsou lidi, kteří mají opravdu rádi feedees, které jsou super líné a pořád na gauči. Sám nejsem vždycky proti, ale taky nejsem vždycky pro

Je to i otázka praktičnosti. Když se zamyslíš nad tím, co je možné mimo fantazii. I z pohledu fantazie mě nepřitahuje někdo, kdo je imobilní nebo extrémně velký. Jsou tam sice nějaké fantazie, třeba rychlé přibírání na váze, a to mi připadá atraktivní. Nezapírám to. Ale nemyslím si, že by to bylo moudré a bylo by to pro člověka asi dost špatné.“ (Jiří, 21. 3. 2024)

V úryvku z rozhovoru s Jiřím nacházím stěžejní rozdíl mezi fantazií a všedností. Pro Jiřího jde v otázce fantazií versus praktik, které by v realizoval v reálném životě, především o praktičnost těla. K popsání toho, že tělo může mít určitou praktickou a užitečnou rovinu využívám koncept *affordances*. Teorie o *affordances* od Briana Bloomfielda se zaměřuje na to, jak různé vlastnosti objektů nabízejí specifické možnosti akcí pro uživatele. To znamená, že určité vlastnosti předmětů nás vybízejí k určitým způsobům interakce. Aplikací této teorie na velká těla, můžeme přemýšlet o tom, jak fyzické rysy těchto těl nabízejí specifické možnosti nebo omezení pro pohyb a interakci. Teorie ukazuje na to, jak praktičnost věcí (v našem případě však těl) ovlivňuje, jak k věcem přistupujeme a vnímáme (Bloomfield, 2010).

Na základě dat jsem vypořadala, že většina feederů vytyčuje hranici atraktivity v bodě, kdy v jejich očích přestává být velké tělo praktické a mobilní. Představa imobilního těla jim sice ve fantazii může přijít sexy, každopádně v každodenním životě by jim imobilní partner nevyhovoval. Při představě, že by byli ve vztahu s imobilní feedee, uvádějí (kromě Jana), že by jim tělo nepřišlo atraktivní, protože není tak praktické a tím pádem ani hezké. Nadměrně velká feedee se nemůže efektivně hýbat a s feederem by nemohli dělat velkou část aktivit zahrnujících fyzickou aktivitu – v návaznosti na teorii o *affordances* v tomto momentě tělo přestává disponovat vlastností, která by umožňovala určité zacházení vázané na fyzickou zdatnost. (Tamtéž). Feedee by v takové velikosti podle feederů potřebovala neustálou specifickou péči. Péče o takové tělo vyžaduje například pomoc s umýváním, vyprazdňováním nebo každodenním pohybem. To je bod, kdy feederi přestávají velké tělo vnímat jako něco inherentně spojeného s potěšením a začíná být pro ně naopak zátěží.

„Nelíbilo by se mi je pořád opečovávat. Určitě bych chtěl partnera, o kterého bych se do určité míry staral. Ale nechci se cítit jako ošetřovatelka.“ (Matěj, 16.4. 2024)

„Myslím, že je to atraktivní jenom proto, že je to fantazie. Kdyby to někdo skutečně udělal, asi by mě víc znepokojovalo, než přitahovalo. Takže už by to pak nebylo přitažlivé. Takže osobně mě imobilita nezajímá.“ (Ondřej, 23. 3. 2024)

V diskuzích o imobilitě se v rozhovorech začala objevovat více než kdy jindy i otázka zdraví. Z dat usuzuji, že ani ti nejzarytější feedeři nevěří, že imobilní tělo může být zdravé. I z tohoto důvodu by feedeři nechtěli imobilní feedee – několik z nich uvádí, že by chtěli feederismus praktikovat v dlouhodobých vztazích. Zde tedy vystupuje i aspekt udržitelnosti feederské praxe, která musí být provozována tak, aby tělo feedee zůstalo praktické, mobilní a zdravé. Z rozhovorů na toto téma se také feedeři vyjadřovali o tom, že podporování feedee do stavu, kdy se stane imobilní není, přinejmenším ze zdravotních důvodů, morální.

Důvody, které feedeři v kontextu svých limitů zmiňují, korespondují s tím, jak o mnohem menších tělech smýšlí majoritní diskurz. Na tělo je nazíráno optikou je kompetencí – tedy able-bodiedness (McRuer, 2017). Představy a přesvědčení o zdraví, praktičnosti a přitažlivosti velkých těl tedy sdílí až tam, kde jde velké tělo do „extrému“. Avšak s tím rozdílem, že to zároveň mohou shledávat atraktivní a pro ukojení fantazií aktivně vyhledávat – kupříkladu v rámci pornografie a masturbace.

Na základě dat soudím, že se feedeři se svou specifickou a nekonvenční preferencí vyrovnávají právě přes majoritní diskurz, do kterého jsou socializováni a který je všude obklopuje. Někde majoritní diskurz nepřijímají (láska k tloušťce) někde však, i když specificky, pohledy majoritní společnosti přijímají (otázky zdraví a praktičnosti těl). Škála těl, která jim přijde atraktivní je od majority nepochybně mnohem rozsáhlejší, ale tam, kde končí jejich preference, používají její argumenty.

Feederismus a zdraví

“To, že je to nezdravé, je podle mě sexy, avšak sexy a nezdravé.” (Jan, 25. 3. 2024)

Hlavním nástrojem, kterým se feedeři přibližují k statusu „normálního člověka“ je prostřednictvím mobilizace jazyka, hodnot a přesvědčení týkající se zdravotního hlediska celé záležitosti. Tím, že má člověk zálibu v tloušťce se automaticky nestává “imuním” vůči systému věr, do něhož byl socializován a který tloušťku konstituuje, jako něco špatného. Často se proto potýkají s pocity týkající se morality a nezodpovědnosti (Csordas, 1994).

Určujícím pro to, jak feedeři na zdraví nahlízejí je medicínský diskurz. Ten zásadním způsobem formuje představy o tom, jak zdraví vypadá a jak se ho dosahuje (Conrad, 2007).

Zároveň ustavuje, kdo jsou autority povolané k tomu říkat, kdo je zdravý a kdo ne. A skrze instituce, technologie a různé ekonomicko-politické strategie reguluje životy jedinců (Foucault, 2000).

Tloušťka podle feederů může způsobovat například zátěž na klouby, kardiovaskulární onemocnění, vysoký tlak a z toho důvodu může vést například k infarktu. V případě tloušťky mi většina participantů řekla, že nemusí být inherentně nezdravá. Tato patologie však není tou základní “vlastností” velkých těl – tedy že by byli vždy a za všech okolností místem všudypřítomných rizik a nevyhnutelných onemocnění.

„Řekl bych, že tloušťka neznamena nezdravost, protože někteří lidé mají prostě tak postavené tělo, mají „těžké kosti“. Mohou být celý život obézní a dožít se třeba devadesáti, protože chodí na procházky nebo jedí zeleninu, ale jejich tělo si tu váhu prostě udrží.“ (Marián, 7. 4. 2024)

“A i zdravé přibírání je možné. A tím zdravým způsobem je míra, mít výživná jídla, nejen junk food¹⁴, a ne přibírat dvě kila týdně, to je moc. Jakože, jestli se přejídáš každý den, to není zdravé. Ale když to děláš třeba jednou, dvakrát týdně, s mírou, to je v pohodě. Taky je potřeba udržovat zdraví pod kontrolou.“ (Marián, 7. 4. 2024)

Aby životní styl feedee mohl být zdravý a udržitelný, musí být v psychické pohodě – což hlavně obnáší praktikovat feederismus, protože chce. Dalším krokem k zajištění zdravého vykrmování a přibírání je respektovat lékařské nařízení – chodit na pravidelné prohlídky, testy a společně s doktory hlídat, aby nedošlo k jejich ohrožení. Je v pořádku přejídat se, a to klidně i nezdravě (př. Fast foodem). Ideální ale je, pokud se feedee přejídá nutričně vyváženým jídlem, v rozumné míře a jen občas (třeba jednou dvakrát do týdně) se přejí i něčím méně zdravým. Dalším důležitým faktorem ve zdravém přibírání je dostatek fyzické aktivity. I když si feederi užívají, když se feedee občas válí a je líná, zase zmiňují, že to se pro udržitelnost nedá dělat donekonečna a je potřeba alespoň základní pohyb.

„Je to jako s kouřením a pitím alkoholu, je to o míře.“ (Lukáš, 20. 4. 2024)

Z rozhovorů mi vyplynulo, že se zdravím a feedery to není tak, že by ho pro své vlastní uspokojení úplně ignorovali. Není to však něco, na co by při každé seanci aktivně mysleli a ve volném čase promýšleli, jak život feedee udržet co nejzdravější. Když už ale na otázku zdraví přijde, promýšlí ji v jazyce majoritního, medicínského diskurzu. Ví, že jejich

¹⁴ Synonymum Fast foodu – rychlé občerstvení

preferenci je nekonvenční a prostřednictvím odkazování se na autoritu medicíny, jejich praktik a některých metrik se s tím vyrovnávají a ospravedlňují před společností (Csordas, 1994).

„Normální způsob, jak to dělat je s mírou. Přejídat se jen jednou nebo dvakrát týdně, ne každý den. A je potřeba feederů, kteří pečují o své partnery a dbají na jejich celkové blaho.“
(Marián, 7. 4. 2024)

Vlastní zkušenost

Vyrovňování se s majoritním diskurzem a vědomím, že preference feederů je nekonvenční, není v životech feederů jednoduchou záležitostí. Většina z nich se v určitém bodě své osobní historie s feederismem potýkala se studem a negativními pocity. Cítili tlak plynoucí z toho, že nepřiléhají na normy svého okolí a že jejich preference není něco, co by se jim mělo líbit. Někteří z nich dodnes o feederismu mluvit nechtějí, stydí se za svou preferenci a vnímají ji jako bytostně intimní a soukromou.

"Neřekl bych to nikomu. Nevím, asi se za to trochu stydím. Nebo možná v tom nejsem tak dlouho nebo si nejsem sám sebou jistý. Nikdy bych to neřekl nikomu, komu se to taky nelíbí. Nedokázal bych to říct ani svým blízkým přátelům." (Ondřej, 23. 3. 2024)

Jiní jsou dnes se svou identitou ve feederismu smíření a nestydí se za ni. Berou ji jako přirozenou součást své identity, a i když o ni nemluví a vnímají ji jako intimní a osobní, nedělalo by jim problém o své preferenci mluvit s lidmi mimo komunitu.

Avšak i feedeři, kteří si jsou svou identitou jistí se potýkají se stigmatizací. Jak jsme viděli v pohledu majoritních médií, feedeři mohou být označováni za násilníky nebo predátory. Na základě dat, které mi z rozhovorů vyšly, tento narativ nenachází jasné opodstatnění – a ani v emické perspektivě to nezapadá do rámce, jakým by o sobě feedeři smýšleli. Feedeři totiž apelují na konsent, komunikaci a péči o feedee. Vyžadují, aby sama feedee preferovala praktiky feederismu a do ničeho ji nutit nechtějí. V rozhovorech často zmiňovali, jak vzrušující je vidět nadšení feedee a její zapálení pro věc.

I s touto „zátěží“ negativní stereotypizace ale feedeři v komunitě setrvávají a většina své preference nenechává pouze ve sféře fantazií. Většina z nich svůj zájem o feederismus přenáší i do žité zkušenosti a své preference nepotlačují a neberou je jako něco patologického. S tlakem norem se vypořádávají pomocí specifického začleňování se do

majoritních diskurzů, jak bylo nastíněno výše, a souběžně s tím dynamicky vystupují proti této normativitě.

Závěr

Na základě mého výzkumu je zřejmé, že fenomén feederismu je komplexním a mnohovrstevným jevem, který se významně liší v závislosti na perspektivě, z níž je nahlížen. Závěry této práce ukazují na významné rozdíly mezi tím, jak je feederismus vnímán majoritní společností a jak jej chápou sami jeho aktéři.

Společnost ovlivněná majoritními, medicínskými diskurzemi, často vnímá feederismus jako patologický jev spojený s mnohými zdravotními riziky. Tento pohled je podpořen médii, která často zobrazují feederismus v negativním světle a zdůrazňují jeho extrémní a násilné aspekty.

Na druhé straně, sami feedeři a členové komunity mají k feederismu velmi odlišný přístup. Pro mnohé z nich je feederismus výrazem jejich identity a sexuality, která se formovala již od dětství. Feedeři se ve svých praktikách zaměřují na konsent, komunikaci a vzájemnou péči. Jejich vztah k tělesnosti, jídlu a zdraví je často mnohem komplexnější a zahrnuje pozitivní aspekty, jako je radost z jídla a přibírání, které jsou v mainstreamovém diskurzu přehlíženy nebo negativně hodnoceny.

Tato práce také poukazuje na to, že feederismus není homogenní komunitou. Existuje zde široká škála názorů a praktik mezi feedery, které se liší v závislosti na individuálních preferencích a zkušenostech. Feedeři se často musí vypořádávat s tlakem konvenčních norem a stigmatizací, přičemž se snaží nalézt rovnováhu mezi svými osobními preferencemi a společenským očekáváním.

Z teoretického hlediska tato práce využívá koncepty normativity, embodimentu a medikalizace k analýze, jak jsou tělesné normy a zdraví konstruovány a vnímány v různých diskurzích. Feederismus je zde prezentován jako fenomén, který zpochybňuje tradiční medicínské a sociální normy, a tím přispívá k širší diskusi o tělesné diverzitě a akceptaci nekonvenčních sexuálních praktik.

Celkově tato práce zkoumá komplexní vztahy mezi tělesností, zdravím a společenskými normami v kontextu feederismu. Ukazuje, že je třeba respektovat a pochopit

různé perspektivy a zkušenosti, aby bylo možné lépe porozumět dynamice a významům, které tento fenomén pro jeho aktéry má.

Bibliografie

BLOOMFIELD, Brian P., Yvonne LATHAM a Theo VURDUBAKIS, 2010. Bodies, Technologies and Action Possibilities: When is an Affordance?. *Sociology (Oxford)* [online]. London, England: SAGE Publications, 44(3), 415-433 [cit. 2024-06-28]. ISSN 0038-0385. Dostupné z: doi:10.1177/0038038510362469

CONRAD, Peter, 2007. *The Medicalization of Society: On the Transformation of Human Conditions into Treatable Disorders*. 1st. Baltimore: Johns Hopkins University Press. ISBN 9780801885853.

CSORDAS, Thomas, 1994. *Embodiment and Experience: The Existential Ground of Culture and Self* [online]. 1st. New York: Cambridge University Press [cit. 2024-02-07]. ISBN 0521458900. Dostupné z: <https://www.amazon.com/Embodiment-Experience-Existential-Cambridge-Anthropology/dp/0521458900>

FOUCAULT, Michel, 2000. *Dohlížet a trestat: kniha o zrodu vězení*. 2000. Praha: Dauphin, 427 stran. ISBN 80-86019-96-9.

GIOVANELLI, Dina a Natalie M. PELUSO, 2006. *Feederism: a new sexual pleasure and subculture*. 1st. New York: Routledge. ISBN 9780203963081.

CHARLES, Kathy a Michael PALKOWSKI, 2015. *Feederism: Eating, Weight Gain, and Sexual Pleasure* [online]. 1st. United Kingdom: Palgrave Macmillan [cit. 2024-02-07]. ISBN 978-1-137-47046-1. Dostupné z: doi:10.1057/9781137470461

JEŽKOVÁ, Adéla, 2024. Vykrmím tě, abys byla co největší. Feederismus jako neškodný fetiš, nebo forma zneužívání?. In: *Refresher.cz* [online]. [cit. 2024-06-28]. Dostupné z: <https://refresher.cz/147081-Vykrmim-te-abys-byla-co-nejvetsi-Feederismus-jako-neskodny-fetis-nebo-forma-zneuzivani>

KULICK, Don a Anne MENELEY, 2005. *Fat: the anthropology of an obsession* [online]. 1. New York, USA: Penguin Books [cit. 2024-02-07]. ISBN 1-58542-386-6. Dostupné z: <https://search.worldcat.org/cs/title/607578638>

KUNEŠOVÁ, Anna, 2021. Feederismus: A teď si tě vykrmím. Domácí násilí může mít i tuto nečekanou formu. In: *Vlasta.cz* [online]. [cit. 2024-06-28]. Dostupné z:

<https://www.vlasta.cz/clanek/a-ted-si-te-vykrmim-domaci-nasili-vypada-i-takhle-20260525.html>

MAUSS, Marcel, 1950. Techniques of the Body. In: MAUSS, Marcel. *Sociology and psychology: Essays*. 1st. London: Routledge and Kegan, s. 95 - 123. ISBN 0710088779.

MCRUER, Robert, 2017. Compulsory Able-Bodiedness and Queer/Disabled Existence. In: *The Disability Studies Reader*. Routledge, s. 412-421. ISBN 9781138930230. Dostupné z: doi:10.4324/9781315680668-37

NOVOTNÁ, Hedvika, Ondřej ŠPAČEK a Magdaléna ŠTOVÍČKOVÁ, 2019. *Metody výzkumu ve společenských vědách*. Vydání první. Praha: FHS UK. ISBN sbn978-80-7571-025-3.

PINK, Sarah, Heather HORST, John POSTILL, Larissa HJORTH, Tania LEWIS a Jo TACCHI, 2015. *Digital Ethnography: Principles and Practice*. 1. London: SAGE Publications, Limited, 217 s. ISBN 1473902371.

WILSON, Samuel a d PETERSON, 2002. The Anthropology of Online Communities. *Annual Review of Anthropology*. s. 449-467.

WORLD HEALTH ORGANIZATION, 1948. [online]. [cit. 2024-06-28]. Dostupné z: <https://www.who.int/about/governance/constitution>